

Liahona

FÖRSTASIDESARTIKEL:

Gåvor att värdesätta, s 2

**Vad profeten Joseph
lämnade efter sig, s 28, 32**

**Anmärkningsvärda resultat
efter uppmaningen att läsa
Mormons bok, s 34**

**Lärdom från en
föreståndare, s LS10**

Första presidentskapet: Gordon B Hinckley,
Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard,
Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales,
Jeffrey R Holland, Henry B Eyring, Dieter F Uchtdorf,
David A Bednar

Chefredaktör: Jay E Jensen

Rådgivande: Gary J Coleman, Yoshihiko Kikuchi,
Gerald N. Lund, W. Douglas Shumway

Verkställande direktör: David L Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave

Seniorredaktör: Larry Hiller

Grafisk chef: Allan R Layborg

Redaktionschef: R Val Johnson

Biträdande redaktionschef: Jennifer L Greenwood

Medredaktörer: Ryan Carr, Adam C Olson

Biträdande redaktör: Susan Barrett

Redaktionspersonal: Christy Banz, Linda Stahle Cooper,
David A. Edwards, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten,
Melvin Leavitt, Melissa Merrill, Sally J Odekirk, Judith M
Poller, Vivian Paulsen, Richard M Romney, Jennifer Rose,
Don L Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie
Wardell, Kimberly Webb

Chefssekreterare: Monica L Dickinson

Marknadschef: Larry Hiller

Grafisk chef: M M Kawasaki

Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Cali R Arroyo, Collette
Nebeker Aune, Brittany Jones Beahm, Howard G Brown,
Julie Burdett, Thomas S Child, Reginald J Christensen,
Kathleen Howard, Eric P. Johnsen, Denise Kirby, Randall J
Pixon

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Kris T Christensen

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusgatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till distributionscentret
i Tyskland. Avgiftsfritt telefonnummer: 00800 3478 3388.
Priset för en helårsprenumeration är SEK 150:00 (inkl moms
och porto) och betalas till pg 260353-8. Skriv "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska,
franska, grekiska, haitiska, hindi, holländska, indonesiska,
isländska, italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska,
kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska,
marshalliska, mongoliska, norska, polska, portugisiska,
rumänska, ryska, samoanska, singalesiska, slovenska,
spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil, telugu,
thailändska, tjekiska, tonganska, tyska, ukrainska,
ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den
utkommer varierar för olika språk.)

© 2006 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfälligt,
inte kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt
material får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill
konstverket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.lds.org.
För engelska, klicka på "Gospel Library", för andra språk,
klicka på världskartan.

For Readers in the United States and Canada:

December 2006 Vol. 130 No. 12. LIAHONA (USPS 311-
480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription
price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable
taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah.
Sixty days' notice required for change of address. Include
address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to
Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa,
MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

LIAHONA, DECEMBER 2006

FÖR VUXNA

- 2 Budskap från första presidentskapet: Dyrbara gåvor *Thomas S Monson*
10 Sång: Han är Guds Son *James E Faust, Jan Pinborough och
Michael Finlinson Moody*
14 Snar att uppfatta *David A Bednar*
21 Vår första jul *Abraham Menes Sagrero*
25 Besökslärarnas budskap: Välsignelser av att tillhöra Hjälpföreningen
34 Följa uppmaningen
39 Hur templet i Hongkong kom till *Monte J Brough och John K Carmack*
42 Lärdomar från Gamla testamentet: Min fars sista ord
Jorge Luis del Castillo
44 Sista dagars heliga berättar
Han gav bort min julkapp
Dellene Grasmick
Jul-tamales *Hina Burcion*
Vår besvärlige granne
Diane Hubbard
Fickan var tom
Jerry L Zaugg
48 Brev till redaktionen

39 Hur templet i
Hongkong
kom till

FÖRSLAG TILL FAMILJENS HEMAFTON

*Dessa förslag kan användas
såväl i din undervisning i
klassrummet som i din
undervisning hemma.*

"Snar att uppfatta", s 14:

Lägg fram olika föremål så
att alla kan se dem. Låt
familjemedlemmarna

blunda medan du tar bort ett av
föremålen. När de tittar på föremå-
len igen, se då om de var snara att
uppfatta och kan komma ihåg vilket
föremål som togs bort. Läs högt
några exempel från artikeln för att
visa hur viktigt det är att vara snar
att uppfatta.

"Tack vare återställelsen ...",

s 32: Dela ut papperslappar med
orden "Tack vare återställelsen ..."
och lämna plats för svar.

Leta tillsammans i artikeln

efter sådana ord som

man kan skriva på lap-
parna. Uppmana familj-

jemedlemmarna att skriva ner
välsignelser som de får uppleva
under den kommande veckan tack
vare återställelsen. Under nästkom-
mande hemafton frågar du vad de
har skrivit.

"Plats för tre", s LS10: Be din
familj att ställa sig i en så liten cirkel

FÖR UNGDOMAR

- 9 Affisch: Gör plats för Frälsaren
12 Delad glädje *Consuelo Conesa Leone*
22 Frågor och svar: Mina föräldrar är skilda, och ibland känns det som om vi inte är en "riktig" medlemsfamilj. Vad ska jag göra åt dessa känslor?
26 "Ber du inte?"
Lynn A Mickelsen
28 En klocka, några knappar och Josephs slängkappa
Sally Odekirk
32 Tack vare återställelsen ...
Mandi Andre

28 En klocka, några knappar och Josephs slängkappa

LILLA STJÄRNAN: FÖR BARN

- LS2 Ett julbudskap från första presidentskapet till världens barn: Julens ljus
LS4 Samlingsstunden: Han sände sin Son
Elizabeth Ricks
LS6 Från president Wilford Woodruffs liv: En duktig arbetare
LS8 En vecka med julberättelsen
LS10 Plats för tre *Stacie A Heaps*
LS12 Det gör dem glada *Patricia R Jones*
LS14 Vänner emellan: Komma ihåg löftena *Jay E Jensen*

LS4 Han sände sin Son

När du letar efter VDR-ringen som finns gömd i det här numret, tänk då på julens sanna innebörd.

PÅ OMSLAGET

Framsida: *Se Guds Lamm*, av Walter Rane, med tillstånd av Museum of Church History and Art. Baksida: Detalj från *Brother Joseph*, av David Lindsley; foto Welden C Andersen.

LILLA STJÄRNAN, OMSLAGET

Foto Christina Smith, bilden är arrangerad.

som möjligt. Vad krävdes för att alla skulle få plats i cirkeln? Det kan vara att de fick hålla om varandra, lyfta upp små barn och så vidare. Diskutera olika sätt som man kan ge plats åt varandra och stå som en enad familj.

"Det gör dem glada", s LS12: Be familjemedlemmarna att nämna olika egenskaper som en profet har. Är vissa egenskaper viktigare än andra? Läs om och diskutera förmågan som profeten Joseph Smith hade att glädjas åt livet och medmänniskor och vilken bestående inverkan detta hade på

ungdomarna i berättelsen. Be familjemedlemmarna berätta om olika profeter som visat kärlek och uppmuntran och delge sina känslor för dem.

"Komma ihåg löftena", s LS14: Slå upp Läran och förbunden kapitel 3. Läs upp äldste Jay E Jensens upplevelse och studera verserna han nämner. Diskutera löftena som finns i skrifterna och be familjemedlemmarna berätta om tillfällen då de blivit uppmuntrade av att komma ihåg andliga löften.

ÄMNET I DETTA NUMMER

LS = <i>Lilla stjärnan</i>	Kristuslik kärlek, 44, 45, LS10
Andliga gåvor, 14	
Anständighet, 32	Kärlek, 2, 44, 45, LS10
Arbete, LS6	Löften, LS4, LS14
Besöksundervisning, 25	Missionärsarbete, 12, 45
Bön, 26, 47	Mormons bok, 34
Den Helige Anden, 14	Musik, 10, 12
Enighet i familjen, 22, LS10	Patriarkalisk välsignelse, LS14
Exempel, 26	Profeter, 34, 39, LS4, LS6, LS12
Familjens hemafton, 1	
Frid, 2	Rekreation, LS12
Föräldrar, 2, 22	Skilsmässa, 22
Gåvor, 2, 44, 45	Skriftstudier, 14, LS14
Hemundervisning, 8	Tempel, 39
Hjälpföreningen, 25	Tionde, 42
Jesus Kristus, 9, 10, LS2, LS4, LS8	Undervisning, 1, 8, 25
Joseph Smith, 26, 28, LS12	Urskillning, 14
Jul, 2, 9, 12, 21, 44, 45, 47, LS2, LS4, LS8, LS10	Vittnesbörd, 26, 34
	Välsignelser, 21, 25, 32, 34, 47
	Återställelsen, 32

Dyrbara gåvor

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

President David O McKay (1873–1970) påminde oss ofta om behovet av att vända oss bort från vårt hektiska vardagsschema med brev att besvara, telefonsamtal att ringa, människor att träffa och möten att närvara vid, och ta oss tid att meditera, begrunda och betänka de eviga sanningar och de källor till glädje och lycka som varje människa söker.

När vi gör det, ger våra världsliga, mekaniska, upprepade livsmönster vika för andlig kvalitet, och vi får en välbehövlig dimension som inspirerar oss i vårt dagliga liv. När jag följer detta råd, kommer tankar på familjen, upplevelser tillsammans med vänner och kära minnen av speciella dagar och stilla nätter till mig och skänker mig ro och harmoni.

Jultiden med sin speciella innebörd framkallar alltid tårar och inspirerar till en förnyad hängivenhet mot Gud.

Jag tänker på julens kontraster. De extravaganta gåvorna, dyrbart förpackade och professionellt inslagna, når sin högsta höjd i de välkända varukatalogerna under rubriken ”Till den som har allt”. I en sådan katalog såg jag en villa på 372 kvadratmeter, inslagen med ett

jättestort band och ett stort kort med texten ”God jul”. Andra presenter var diamantbesatta klubbor för golfaren, en kryssning i Karibien för resenären och en lyxresa till alperna i Schweiz för äventyraren.

Sedan har vi den kända julberättelsen av O Henry om den unge mannen och hans hustru som levde i stor fattigdom men ändå ville ge varandra en speciell gåva. Men de hade ingenting att ge. Då fick mannen en inspirerad idé: han skulle ge sin kära hustru en vacker prydnadskam till hennes långa, vackra hår. Hustrun fick också en idé: hon skulle köpa en fin kedja till sin mans fickur som han tyckte så mycket om.

Juldagen kom och de dyrbara gåvorna utbyttes. Så kom det överraskande slutet, som är så typiskt för O Henrys noveller: Hustrun hade klippt av sig sitt långa hår och sålt det för att få pengar till klockkedjan. Hennes man hade sålt sin klocka för att kunna köpa kammen som skulle pryda hennes vackra långa hår, som hon nu inte längre hade kvar.¹

I ett undangömt hörn hemma har jag en liten svart promenadkäpp med ett handtag i imiterat silver. Den tillhörde en gång en avlägsen släkting. Varför har jag sparat den i över

Han dog för att vi skulle få leva för evigt. Uppståndelsens morgon föregicks av smärta och lidande i enlighet med Guds gudomliga plan. Före påsken måste korset komma. Världen har aldrig bevittnat en större gåva.

sjuttio år? Det finns ett speciellt skäl till det. Som ung pojke deltog jag i ett julspel i vår församling. Jag fick förmånen att vara en av de tre vise männen. Med en snusnäsduk runt huvudet, mammas pianostolsöverdrag draperat över axlarna och den svarta kappen i handen sade jag mina få rader: "Var är judarnas nyfödde konung? Vi har sett hans stjärna gå upp och har kommit för att tillbe honom."² Jag minns tydligt mitt hjärtas känslor när vi tre "vise män" tittade uppåt och såg en stjärna, när vi gick över scenen, fann Maria med det lilla Jesusbarnet, föll ner och dyrkade honom och sedan öppnade våra medförda skatter och frambar gåvor: guld, rökelse och myrra.

Jag tyckte särskilt mycket om att vi inte återvände till den onde Herodes för att förråda Jesusbarnet, utan lydde Gud och tog en annan väg hem.

Åren har gått, men julkappen intar fortfarande en speciell plats i mitt hem, och i mitt hjärta finns en hängivenhet till Kristus.

Låt oss några ögonblick lägga åt sidan julkatalogerna med sina exotiskt beskrivna gåvor. Låt oss också glömma blommorna till mamma, den speciella slipsen till pappa, den söta dockan, tåget som tutar, den efterlängtrade cykeln — ja, till och med böckerna och filmerna — och rikta våra tankar på de gudagivna gåvor som är bestående. Från en lång lista ska jag bara nämna fyra:

1. Födelsens gåva
2. Fridens gåva
3. Kärlekens gåva
4. Det eviga livets gåva

För det första: Födelsens gåva. Var och en av oss har fått denna gåva. Vi har fått den gudomliga förmånen att lämna vårt himmelska hem och få en jordisk kropp och med vårt liv bevisa vår värdighet så att vi en dag kan återvända till vår himmelske Fader, till älskade nära och kära

Nyckeln till
frid är
vanan att be.
*Våra känslor i hjärtat, som uttrycks
ödmjukt, istället för i
uppradade ord, ger
oss den frid vi söker.*

och ett rike som kallas det *celestiala* riket. Vår mor och far gav oss denna underbara gåva. Det är vårt ansvar att visa vår tacksamhet genom våra handlingar i livet.

Min egen far, som var boktryckare, gav mig något som han hade tryckt. Det hette "Brev från en far" och slutade med följande tanke: "Min kanske största förhoppning som förälder är att ha en sådan relation till dig, att när den dag kommer då du ser ner i ditt första barns ansikte, du djupt inom dig känner en önskan att bli det slags förälder för ditt barn som din far försökt vara för dig. Vilket större beröm skulle en man kunna begära? Kärleksfulla hälsningar från pappa."

Vår tacksamhet till vår mor för födelsens gåva är lika stor, eller ännu större, än vår tacksamhet till vår far. Hon som betraktade oss som "en ny ljuvlig mänsklighetens blomma, som just kommit ner från Guds eget hem för att blomstra på jorden,"³ och som uppfyllde varje behov hos oss, som tröstade all vår gråt och senare gladdes åt våra framgångar och grät över våra misslyckanden och besvikelser — hon har en speciell hedersplats i vårt hjärta.

En vers ur Johannes tredje brev ger oss formen för hur vi kan uttrycka vår tacksamhet till våra föräldrar för födelsens gåva: "Ingenting gläder mig mer än att höra att mina barn lever i sanningen."⁴ Låt oss vandra i sanningen. Låt oss på så vis hedra dem som gett oss födelsens dyrbara gåva.

För det andra: Fridens gåva. I den hårda värld vi lever i får vi huvudvärk av den bullrande trafiken, massmedias skrällande reklam, de många kraven på vår tid — för att inte tala om problemen i världen. Allt detta smärtar oss och tär på vår styrka. Sjukdomens börda eller sorgen över en älskad människas död får oss ner på knä för att söka himmelsk hjälp. Vi frågar som människor fordom: "Finns då ingen balsam i Gilead?"⁵ Det vilar en viss bedrövelse, ja, till och med hopplöshet, över versen:

*Inget liv är utan sorg,
ingen själ utan smärta;
jagar vi i världen tröst,
förgäves söker vårt hjärta.⁶*

Han som fick ta smärtan på sig och var förtrogen med sorgen talar till varje oroligt hjärta och skänker fridens gåva: "Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa."⁷

Han sänder ut sitt ord genom missionärerna som i när och fjärran förkunnar hans evangelium om det glada budskapet och en hälsning om frid. De svåra frågorna såsom "Varifrån kommer jag?" "Vad är meningen med mitt liv?" "Vart går jag efter döden?" besvaras av hans särskilda tjänare. Besvikelsen flyr, tvivlet försvinner och ovissheten förbleknar när sanningen förkunnas djärvt och samtidigt ödmjukt av dem som kallats att tjäna Fridsfursten — ja, Herren Jesus Kristus. Hans gåva ges till var och en: "Se, jag står vid dörren och klappar på. Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom."⁸

Nyckeln till frid är vanan att be. Våra känslor i hjärtat, som uttrycks ödmjukt, istället för i uppradade ord, ger oss den frid vi söker.

I Shakespeares *Hamlet* knäböjer den onde kung Klaudius och försöker be, men han ställer sig upp och säger: "Upp flyga orden, tanken stilla står, ord utan tanke aldrig himlen når."⁹

En som mottog och välkomnade fridens gåva var Joseph Millett. Han var en av de första missionärerna i kustprovinserna i Canada. Medan han var där, och genom senare erfarenheter i livet, insåg han behovet av att förtrösta på himmelsk hjälp. En upplevelse som han skrev ner i sin dagbok belyser på ett vackert sätt hans enkla och samtidigt djupa tro:

"Ett av mina barn kom in och sade att broder Newton Halls familj var utan bröd. De hade inget den dagen.

Jag hällde en del av vårt mjöl i en säck som jag tänkte ta till broder Hall. Just då kom broder Hall.

Jag sade: 'Broder Hall, är du utan mjöl?'

'Broder Millett, vi har inget.'

'Broder Hall, det finns mjöl i säcken där. Jag tänkte sända det till dig. Dina barn

Födelsens gåva
har var och
en av oss fått.

**Vi har fått den
gudomliga förmånen
att lämna vårt him-
melska hem och få
en jordisk kropp och
med vårt liv bevisa
vår värdighet så att
vi en dag kan åter-
vända till vår him-
melske Fader.**

En grupp i vårt
sambälle som
förtvivlat
längtar efter verklig
kärlek finner vi
bland de äldre,
särskilt när de kän-
ner sig ensamma.

talade om för mina att ni inte hade något
mjöl.'

Broder Hall började gråta. Han sade att
han hade frågat andra men att han inte kunde
få något mjöl. Han hade gått ut bland ced-
rarna och bett till Herren, och Herren hade
sagt åt honom att gå till Joseph Millett.

'Broder Hall, du behöver inte ersätta mig
för mjölet. Om Herren sände dig hit för att få
mjöl så är du inte skyldig mig något för det.'

Ni kan inte föreställa er hur glad jag kände
mig över att veta, att Herren kände Joseph
Millett."¹⁰

Bönen skänkte Newton
Hall och Joseph Millett
fridens gåva.

För det tredje: Kärlekens gåva. "Mästare,
vilket är det största budet i lagen?" frågade
den laglärde som talade med Jesus. Svaret
kom genast:

"Du skall älska Herren din Gud av hela
ditt hjärta och av hela din själ och av hela
ditt förstånd.

Detta är det största och främsta budet.

Sedan kommer ett som liknar det: Du skall
älska din nästa som dig själv."¹¹

Vid ett annat tillfälle förkunnade Herren:
"Den som har mina bud och håller fast vid
dem, han är den som älskar mig."¹² Skrifterna
är fyllda av kärlekens betydelse och vikten av
den i vårt liv. Mormons bok lär oss om Kristi
rena kärlek.¹³ Mästaren själv gav oss det idea-
liska mönstret att följa. Det sades om honom
att han "gick omkring och gjorde gott
... ty Gud var med honom".¹⁴

Några rader ur musikalen
Sound of Music föreslår ett
handlingssätt som vi alla
borde följa:

*Klockan blir en klocka när
man hör dess 'ding-dång'.
Först när sången sjungs blir
den till en sång.
Kärleken i hjärtat skall
spridas till andra;*

*kärlek blir till kärlek när vi älskar
varandra.¹⁵*

En grupp i vårt samhälle som förtvivlat längtar efter verklig kärlek finner vi bland de äldre, särskilt när de känner sig ensamma. De grusade förhoppningarnas och bleknande drömmarnas kalla vind blåser genom de äldres led och bland dem som närmar sig livets slutstation.

"Vad de behöver i sin ensamhet i ålderdomen är, åtminstone delvis, det som vi behövde i vår ungdoms osäkra år: en känsla av tillhörighet, en tillförsikt om att vi är önskade och kärleksfulla hjärtans och händers vänliga hjälp — inte enbart pliktskyldig formalitet, inte enbart ett rum i en byggnad, utan rum i någons hjärta och liv.

Vi kan inte ge dem tillbaka ungdomens morgontimmar. Men vi kan hjälpa dem att leva i solnedgångens varma glöd som förskönas av vår omtanke, vår omsorg och vår aktiva, uppriktiga kärlek."¹⁶ Så skrev äldste Richard L Evans (1906–1971) i de tolv apostlarnas kvorum för en del år sedan.

Ibland ställs de äldres behov i blickpunkten av en påminnelse från någon ung människa. Låt mig få berätta för er en folksaga från Pakistan som belyser denna sanning:

En gammal mormor bodde tillsammans med sin dotter och sin dotterson. När hon blev svag och bräcklig blev hon till en ständig prövning istället för att vara till hjälp i hemmet. Hon hade sönder tallrikar och koppar, tappade bort knivar och spillde ut vatten. En dag blev dottern så förtretad över att den gamla kvinnan hade haft sönder ännu en dyrbar tallrik att hon sände sin son att köpa en trätallrik till sin mormor. Pojken tvekade för han visste att trätallriken skulle förödmjuka mormodern. Men hans mor insisterade, så han gav sig iväg. Han kom inte tillbaka med en, utan med två trätallrikar.

"Jag bad dig bara köpa en", sade hans mor. "Hörde du inte vad jag sade?"

Allt vi håller
kärt, våra
familjer,
våra vänner, vår
glädje, vår kunskap,
vårt vittnesbörd,
skulle försvinna, om
inte vår Fader och
hans Son, Herren
Jesus Kristus, fanns.

"Jo," sade pojken. "Men jag köpte den andra för att det skulle finnas en åt dig, när du blir gammal."

Ofta har vi en benägenhet att vänta hela livet innan vi uttrycker kärlek för den vänlighet eller hjälp vi fått av någon annan många år tidigare. Det var kanske just en sådan upplevelse som fick George Herbert att säga: "Du som givit mig så mycket, ge mig en sak till: ett tacksamt hjärta."¹⁷

Det har berättats om en grupp män som talade om människor som påverkat deras liv och som de var tacksamma mot. En man tänkte på en gymnasielärare som hade lärt honom tycka om poeten Tennyson. Han bestämde sig för att skriva och tacka henne.

Så småningom kom detta brev till honom, skrivet med darrig handstil:

"Min käre Willie!

Jag kan inte säga hur mycket ditt brev betydde för mig. Jag är över åttio år och lever ensam i ett litet rum. Jag lagar min egen mat i min ensamhet och är lik det sista lövet som dröjer sig kvar. Det kanske kan intressera dig att veta att jag undervisade i skolan i femtio år. Ditt brev är det första uttryck för uppskattning jag någonsin fått. Det kom en trist, kylig morgon och gladde mig mer än något glatt mig på årtal."

När jag läste detta, tänkte jag på de vackra orden: "Herren har två hem: himlen och ett tacksamt hjärta."

Mycket mer skulle kunna sägas om kärlekens gåva. Men en av mina favoritverser sammanfattar ganska väl denna dyrbara gåva:

*Jag har gråtit i natten
över min blindhet
när jag andras nöd ej förstod.
Men jag har aldrig känt
ett styng av ånger
över att jag har varit för god.¹⁸*

För det fjärde: Livets gåva — ja, odödligheten. Vår himmelske Faders plan inrymmer den sanna kärlekens högsta uttryck. Allt vi håller kärt, våra familjer, våra vänner, vår glädje, vår kunskap, vårt vittnesbörd, skulle försvinna, om inte vår Fader och hans Son, Herren Jesus Kristus, fanns. Bland de mest uppskattade nedskrivna tankarna i denna värld är detta gudomliga, sanna uttalande: ”Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv.”¹⁹

Denne dyrbara Son, vår Herre och Frälsare, sonade våra synder och alla människors synder. Den minnesvärda natten i Getsemane var hans lidande så stort och hans plåga så förtärande att han vädjade: ”Min Fader, om det är möjligt, låt denna kalk gå ifrån mig. Men inte som jag vill utan som du vill.”²⁰ På det grymma korset dog han sedan för att vi skulle få leva för evigt. Uppståndelsens morgon föregicks av smärta och lidande i enlighet med Guds gudomliga plan. Före påsken måste korset komma. Världen har aldrig bevittnat en större gåva eller upplevt en mer bestående kärlek.

Nephi ger oss befallningen:

”Därför måsten I sträva framåt med ståndaktighet i Kristus och hava ett fullkomligt klart hopp samt kärlek till Gud och alla människor. Om I så sträven framåt och glädjen eder i Kristi ord samt uthärden intill änden, se, så säger Fadern: ’I skolen hava evigt liv.’

Och se nu ... detta är vägen, och det finnes ingen annan väg, ej heller något annat namn givet under himmelen, varigenom en människa kan bli frälst i Guds rike.”²¹

Jag avslutar med några ord av en vördad profet, president Harold B Lee (1899–1973): ”Livet är Guds gåva till människan. Vad vi gör med vårt liv är vår gåva till Gud.”

Må vi vara frikostiga mot honom, eftersom han gett oss så rikligt, genom att leva och visa kärlek såsom han och hans Son så tålmodigt lärt oss. ■

SLUTNOTER

1. Se ”The Gift of the Magi.”
2. Matt 2:2.
3. Gerald Massey, *The New Dictionary of Thoughts* (1959), s 39.
4. 3 Joh 1:4.
5. Jer 8:22.
6. Författaren okänd.
7. Joh 14:27.
8. Upp 3:20.

9. Akt 3, scen 3, rad 97–98.
10. Se Joseph B Wirthlin, ”Läxor som jag lärt mig på livets resa,” *Liabona*, maj 2001, s 41.
11. Matt 22:36–39.
12. Joh 14:21.
13. Se Moroni 7:47.
14. Apg 10:38.
15. Richard Rodgers och Oscar Hammerstein II, ”Sixteen Going on Seventeen” (1959).
16. *Thoughts ... for One Hundred Days* (1966), s 222.
17. Richard L Evans, *Richard Evans’ Quote Book* (1971), s 238.
18. Richard L Evans, ”The Quality of Kindness”, *Improvement Era*, maj 1960, s 340.
19. Joh 3:16.
20. Matt 26:39.
21. 2 Nephi 31:20–21.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Efter att ha studerat budskapet under bön kan ni dela med er av det på ett sätt som uppmuntrar dem ni undervisar att delta. Här följer några exempel.

1. Lägg fram några saker av världsligt värde (t ex en godsak, en plånbok, en leksak). Be familjemedlemmarna säga vilken av sakerna de tycker är av störst värde. Visa sedan något med känslomässigt värde (en familjebild, en dagbok, skrifterna etc). Läs de fyra första styckena i artikeln. Jämför de materiella saker vi ger bort i julklapp med de andliga. Uppmana familjen att sätta värde på och ge bort gåvor med större mening.

2. Gör i förväg i ordning något som representerar de fyra gåvor som president Monson nämner. (Du kan t ex slå in presenter eller rita bilder.) Ge gåvorna, en åt gången, till familjemedlemmarna och diskutera varje gåva med hjälp av exemplen och berättelserna i artikeln. Vittna om vår Frälsares generositet och diskutera hur vi kan ge vårt liv tillbaka till honom.

3. Be familjemedlemmarna tänka på sådana gåvor som varar för evigt. Vilka slags egenskaper har dessa gåvor? Nämn president Monsons olika gåvor och diskutera hur dessa gåvor formar evigheten. Uppmana familjemedlemmarna att ge bort en julklapp i år som har ett evigt inflytande.

GÖR PLATS FÖR FRÄLSAREN

INBJUD HONOM I DITT LIV
(Se Joh 14:23.)

Han är Guds Son

Vörtnadsfullt ♩ = 58-66

1. De föll på knä för Kris - ti röst, som ge - nom -
(2. Jag ser hans) sorg på skrif - tens blad, när i Get -

mp

träng - de dem och gav dem tröst. En man i vitt kom till dem
se - ma - ne han led och bad, då, lik - som nu, av kär - lek

ned, _____ ja, Je - sus Kris - tus som för syn - den led. De stack sin
full. _____ Hur mång - a drop - par blod rann för min skull? Så jub - lar

rall. *a tempo*

hand i Je - su sår och al - la vitt - na-de: Han är Guds
jag med krist - na då, och al - la vitt - nar vi:

långsammare

Text: James E Faust, f. 1920, och Jan Pinborough, f. 1954

Musik: Michael Finlinson Moody, f. 1941

© 1995 James E Faust, Jan Pinborough och Michael Finlinson Moody.

Denna sång får kopieras för tillfällig, icke-kommersiell användning i kyrkan och hemmet.

3 Nephi 11:3-17

Lukas 22:42, 44

Son. *a tempo* *mf* Han är Guds Son, vår Fräl-sa-re, Guds Lamm, vår Her-re god, som

dog på kor-sets stam. Han he-lar oss, han är vår äld-re

1. bror, som köp-te oss med kär-lek stor. 2. Jag ser hans

2. köp-te oss med kär-lek stor.

mp *långsammare*

Delad glädje

CONSUELO CONESA LEONE

Året var 1963 och jag verkade som heltidsmissionär i Argentinamissionen Nord. Tio äldster och min kamrat och jag verkade i tre små grenar i Mendoza.

December kom, och med den julen! Det var min första jul på missionsfältet. Vi hade stora förhoppningar medan vi gjorde upp planer för julaftonen. Äldsterna hyrde en man som skulle köra oss runt i en fyrhjulig vagn, dragen av två hästar. Vi tänkte stanna till vid olika gatuhörn där massor av folk skulle rusa förbi för att göra sina sista minuten-inköp.

När det var dags att åka iväg klev alla tolv upp i vagnen. Våra ben hängde över sidorna och baksidan av vagnen. Kusken körde vagnen sakta framåt. Vi stannade till efter vart fjärde eller femte kvarter vid de gatuhörn vi hade bestämt. Vår grupp klev ur vagnen och bildade en

halvcirkel, systrarna längst fram och äldsterna bakom. Vi slog upp våra psalmböcker och lät våra röster fylla kvällen-luften med julpsalmer, om och om igen.

"Gläd dig, o jord, han komma skall." Män och kvinnor, tonåringar och barn stannade för att lyssna, påverkade av julandan. Många av dem såg förvånade ut, som om de plötsligt kom ihåg vilken händelse de egentligen höll på att förbereda sig för.

När vagnen åkte vidare till nästa anhalt lade vi märke till att många som hade lyssnat följde efter oss. Varje gång blev det fler och fler. Genom tårarna kunde jag se deras leende ansikten. Vilken glädje vi kände! Vi fick många hänvisningar och kontakter, som vi hade hoppats att vi skulle få.

Folkmassan bad oss sjunga "Gläd dig, o jord" (*Psalmer*;

nr 139) igen. De grät medan vi sjöng,
rörda av Anden denna oförglömliga
julafton.

Efter mer än 40 år överflödar
mitt hjärta fortfarande av tacksamhet
när jag tänker på min första jul
som missionär. Jag tackar min him-
melske Fader för hans Son. Och jag
tackar honom för kunskapen om att vi
verkligen kan glädja oss, för Herren har
kommit! ■

DIN BÄSTA JULKLAPP

Vi vill gärna höra om den bästa julklappen som du
gett bort eller fått. Vad var det för julklapp och varför
var den så speciell? Skriv till oss på följande adress:

Liahona, Best Christmas Gift
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-3220, USA
Eller skicka e-post till:
liahona@ldschurch.org

Snar att *UPPFATTA*

ÄLDSTE DAVID A BEDNAR

i de tolv apostlarnas kворum

Under generalkonferensen i oktober 1987 talade äldste Marvin J Ashton, en medlem i de tolv apostlarnas kворum, om andliga gåvor. Jag minns med tillgivenhet vilket intryck hans budskap gjorde på mig då, och det han undervisade om påverkar mig än idag. I sitt budskap beskrev äldste Ashton ett antal mer obemärkta andliga gåvor — egenskaper och förmågor som många av oss kanske inte har betraktat som andliga gåvor. Äldste Ashton betonade till exempel gåvan att fråga, att lyssna, att uppfatta och använda en stilla, mild röst, att gråta, att undvika stridigheter, att vara trevlig, att undvika tomma upprepningar, att söka det som är rättfärdigt, att be Gud om vägledning, att vara lärjunge, att visa omsorg, att begrunda, att bära ett mäktigt vittnesbörd och att ta emot den Helige Anden. (Se "Gåvorna äro många", *Nordstjärnan*, jan 1988, s 17.)

En annan till synes enkel och kanske underskattad andlig gåva — förmågan att vara "snar att uppfatta" (Mormon 1:2) — är ytterst viktig för dig och för mig i den värld vi nu lever i och kommer att leva i.

Den andliga gåvan att vara snar att uppfatta

Vi har alla lärt oss många viktiga saker från huvudpersonerna i Mormons bok. När vi läser om och studerar Nephis, Lamans, Almas, kung Noahs, Moronis och många andras liv, så upptäcker vi sådant som vi ska och inte ska göra, och vi inser mer till fullo vilka slags människor vi bör och inte bör bli.

I mina studier av Mormons bok har jag blivit särskilt imponerad av en viss beskrivning av Mormon, den huvudsakliga sammanställaren av den nephitiska uppteckningen. Den specifika skildringen av denna ädla profet som jag vill rikta uppmärksamheten på finns i de fem första verserna i Mormons första kapitel:

"Nu upptecknar jag, Mormon, det som jag både sett och hört och kallar det Mormons bok.

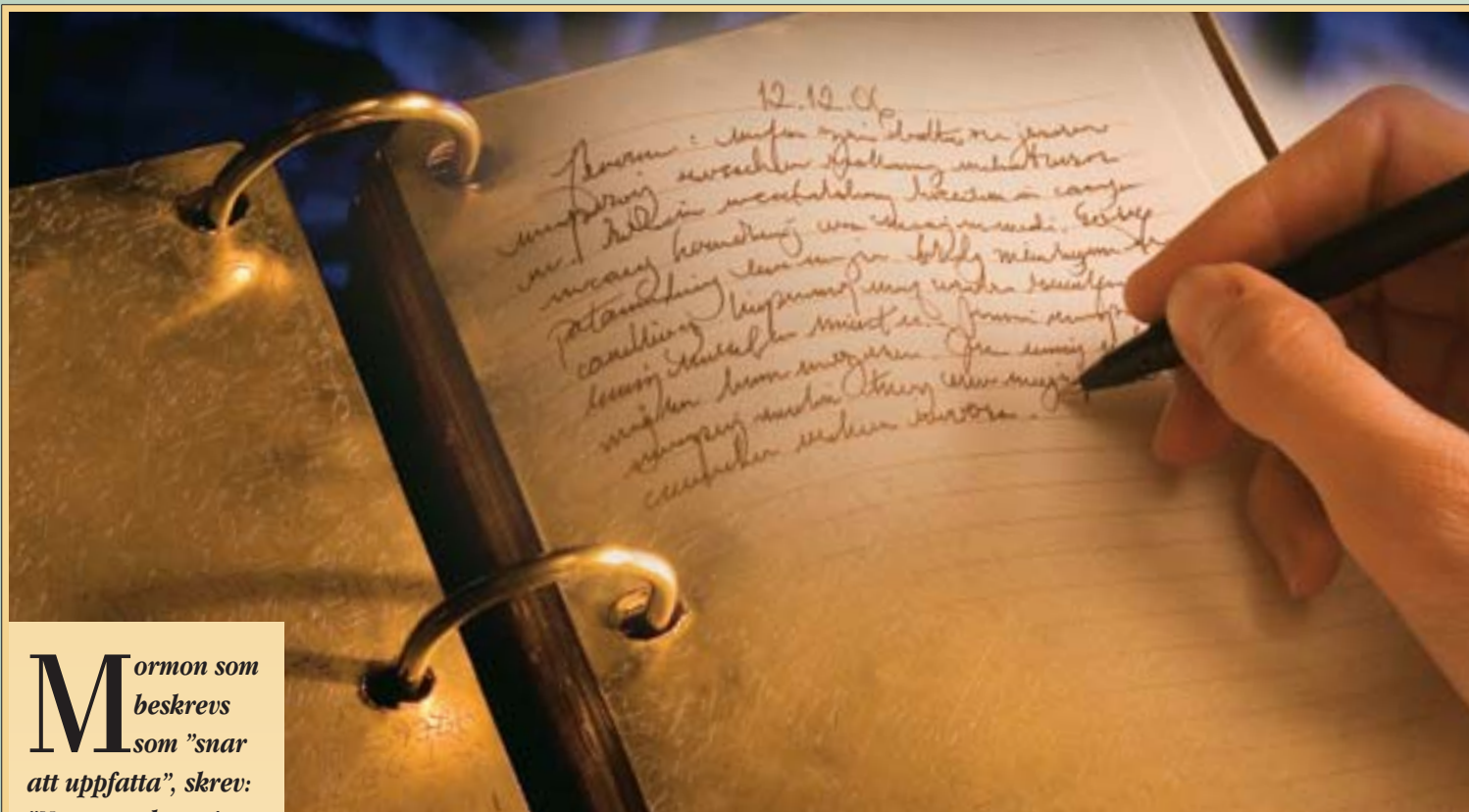
Ungefär vid den tid Ammaron gömde uppteckningarna, enligt Herrens ord, kom han till mig (jag var då ungefär tio år gammal ...) och sade: Jag märker, att du är ett förståndigt barn, *snar att uppfatta*.

Fördenskull önskar jag, att du, när du bliver ungefär tjugofyra år gammal, erinrar det som du har sett rörande detta folk ...

och du skall på Nephis plåtar inrista allt

Vi kan bara hoppas på att få urskilningens gudomliga gåva med dess skyddande och vägledande ljus om vi är snara att uppfatta.

Mormon som beskrevs som "snar att uppfatta", skrev: "Nu upptecknar jag, Mormon, det som jag både sett och hört." Medan ni studerar och lär och växer hoppas jag att ni också lär er att bli snara att uppfatta.

vad du har iakttagit rörande detta folk.

Och jag, Mormon ... kom ihåg det som Ammaron befälde mig." (Mormon 1:1–5; kursivering tillagd)

Mormon beskrevs redan i sin ungdom som en som var "snar att uppfatta". Medan du studerar och lär och växer hoppas jag att du också lär dig att bli snar att uppfatta. Din framtida framgång och lycka kommer till stor del att bero på denna andliga förmåga.

Begrunda betydelsen av denna viktiga andliga gåva. Att vara snar att uppfatta kan ha betydelsen "att titta" eller "att se" eller "att lägga märke till" — som vi får lära oss i Jesaja 42:20: "Du har sett mycket, men inte *tagit vara på det*, fastän örnen är öppna, lyssnar ingen." (Kursivering tillagd.)

Att vara snar att uppfatta kan också ha betydelsen "att lyda" eller "att följa" — vilket vi kan se i Läran och förbunden: "Men välsignade äro de som hava hållit förbundet och *iakttagit* budet, ty dem skall vederfaras barmhärtighet." (L&F 54:6; kursivering tillagd)

Alltså, när vi är snara att uppfatta så ser vi

eller lägger märke till något omedelbart, och lyder. Båda dessa grundläggande element — att se och lyda — är ytterst viktiga för att vi ska kunna vara snara att uppfatta. Och profeten Mormon är ett slående exempel på denna gåva i handling.

Nu vill jag ge några exempel på vad du och jag kan lära oss när vi är välsignade med att vara snara att uppfatta.

Jag har en kär vän som verkade som stavs-president. Patriarken i staven som han presiderade över hade fått problem med sin hälsa och kunde inte verka i sitt ämbete. Den krasslige patriarken hade svårt att röra sig och klä sig och ta hand om sig själv, och hans styrka var begränsad. En sabbatseftermiddag besökte denne gode stavs-president patriarkens hem för att uppmuntra honom och se hur han mädde. När stavs-presidenten kom in i huset såg han att patriarken hade tagit på sig kostym, vit skjorta och slips och satt i en vilstol i vardagsrummet. Stavs-presidenten hälsade på den käre patriarken, och eftersom han visste hur svårt det måste ha varit för

honom att klä sig så sade han vänligt att det inte var nödvändigt för honom att klä upp sig på sabbaten eller ta emot främmande. Patriarken tillrättavisade stavspresidenten vänligt men bestämt: "Vet du inte att det här är det enda sättet jag har kvar att visa Herren hur mycket jag älskar honom?"

Stavspresidenten var snar att uppfatta. Han både hörde och kände den läxan, och han tillämpade den. Vördnaden för sabbatsdagen och vikten av respekt, lämpligt uppförande och lämplig klädsel fick större betydelse i stavspresidentens verksamhet. Den andliga förmågan att se, höra, komma ihåg och handla enligt det han lärt sig blev till stor välsignelse i hans liv — och i många andras.

Innan syster Bednar beger sig till sakramentsmötet så ber hon ofta om att kunna ha andliga ögon som ser behoven hos andra. Ofta när hon betraktar bröderna och systrarna och barnen i församlingen får hon en andlig maning att gå fram och prata med eller ringa till en särskild person. Och när syster Bednar får en sådan känsla så lyder hon och handlar genast efter den. Så snart vi har sagt "amen" efter avslutningsbönen händer det ofta att hon pratar med en tonåring eller kramar en syster eller, när vi har kommit hem, genast tar upp telefonen och ringer ett samtal. Så länge som jag har känt syster Bednar har folk förundrats över hennes förmåga att urskilja och uppfylla deras behov. Ofta frågar de henne: "Hur visste du det?" Den andliga gåvan att vara snar att uppfatta har gjort det möjligt för henne att observera och handla snabbt och har varit till stor välsignelse i många människors liv.

Syster Bednar och jag känner en återvänd missionär som under en tid hade sällskapet med en viss ung kvinna. Han tyckte väldigt mycket om henne och ville att deras relation skulle bli mer seriös. Han funderade och hoppades på

förlovning och äktenskap. Denna relation höll på att utvecklas vid samma tidpunkt som president Hinckley gav rådet till kyrkans hjälpföreningssystrar och unga kvinnor att bara ha ett örhänge i varje öra.

Den unge mannen väntade tålmodigt en tid på att den unga kvinnan skulle ta bort sina extra örhängen, men hon tog inte bort dem. Det här var värdefull information för

den unge mannen och han kände sig illa till mods över hennes brist på ansvar inför en vädjan från profeten. Av denna och andra anledningar slutade han så småningom att umgås med den unga kvinnan, för han sökte en evig livskamrat som var modig nog att alltid snabbt och stillsamt följa profetens råd i allting. Den unge mannen var snar att uppfatta att den unga kvinnan inte var snar att uppfatta.

Jag antar att några av er inte tycker om det här exemplet. Ni kanske tycker att den unge mannen var alltför kritisk eller att det är fånigt eller fanatiskt att grunda, om än bara delvis, ett evigt viktigt beslut på en så, som man kan

tycka, liten detalj. Ni kanske besvärar av att exemplet handlar om en ung kvinna som inte följde profetens råd i stället för en ung man. Jag bara ber er överväga och begrunda kraften i att vara snar att uppfatta, och vad som faktiskt uppfattades i det fall som jag just beskrev. Det handlade inte om örhängena!

Ett sista exempel. Jag har länge fascinerats av kommunikationen mellan Herrens ande och Nephi som vi finner i Första Nephi, kapitel 11 till 14. Nephi hade en önskan att få se och höra och veta det som hans far Lehi hade sett i synen om livets träd. (Se 1 Nephi 8.) I kapitel 11 till och med 14 hjälpte den Helige Anden Nephi att lära sig vad hans fars syn innehöll och betydde. Intressant nog uppmanade Herrens ande Nephi tretton gånger att "se" i dessa

kapitel, som en grundläggande del av inlärningsprocessen. Nephi uppmanades flera gånger att se, och eftersom han var snar att uppfatta så fick han se livets träd (se 1 Nephi 11:8), Frälsarens mor (se 1 Nephi 11:20), ledstången av järn (se 1 Nephi 11:25) och Guds Lamm, den evige Faderns Son. (Se 1 Nephi 11:21.)

Jag har bara nämnt några av de andligt betydelsefulla sakerna Nephi såg. Du kan studera dessa kapitel grundligt och lära av och om den lärdom Nephi fick. Medan du studerar och begrundar, tänk då på att Nephi inte skulle ha sett det han ville se, inte skulle ha fått veta det han behövde veta och inte kunde ha gjort det han behövde göra om han inte hade varit snar att uppfatta. Samma sanning gäller dig och mig!

Snar att uppfatta. Snabb i att se och lyda. En enkel gåva som välsignar oss enskilt och i vår familj och ger välsignelser till så många andra människor. Var och en av oss kan och bör sträva efter att vara värdiga denna speciella andliga gåva — ja, förmågan att vara snar att uppfatta.

Vikten av att vara snar att uppfatta

Nu vill jag ta upp frågan om varför den andliga gåvan att vara snar att uppfatta är så viktig för oss i den värld vi lever i nu och som vi kommer att leva i. Enkelt sagt så föregås urskiljningens andliga gåva av och har samband med att vara snar att uppfatta. Och för dig och mig är urskiljning ett skyddande och vägledande ljus i en värld som blir allt mörkare.

Liksom tro föregår underverk, liksom dopet med vatten kommer före dopet med eld, liksom evangeliets mjölk ska intas före evangeliets kött, liksom rena händer kan leda till ett rent hjärta och liksom aronska prästadömet's förordningar är nödvändiga innan en person kan ta emot melkisedekska prästadömet's högre förordningar, så är förmågan

att vara snar att uppfatta en förutsättning och förberedelse för urskiljningens gåva. Vi kan bara hoppas på att få urskiljningens gudomliga gåva med dess beskyddande och vägledande ljus om vi är snara att uppfatta — om vi både ser och lyder.

President George Q Cannon (1827–1901), som verkade som rådgivare till fyra av kyrkans presidenter, undervisade

kraftfullt om urskiljningens gåva:

”En av evangeliets gåvor som Herren har lovat dem som ingår förbund med honom är gåvan att urskilja andar — en gåva som många inte tänker på och förmodligen inte ber för. Ändå är det en gåva av utomordentligt värde och en gåva som varje sista dagars helig borde åtnjuta ...

Gåvan att urskilja andar ger inte bara män och kvinnor som har den kraft att urskilja vilken ande andra är besatta eller påverkade av, utan ger dem också kraft att urskilja vilken ande det är som de själva påverkas av. De kan upptäcka falska andar och de kan också veta när

Guds ande är med dem. I privatlivet är denna gåva av stor vikt för kyrkans medlemmar. De som besitter och utövar denna gåva låter aldrig något ont inflytande få plats i deras hjärta eller påverka deras tankar, deras ord eller deras handlingar. De avvisar det, och om måhända en sådan ande skulle ta dem i besittning så skulle de avvisa den så snart de ser bevis på dess inverkan eller, med andra ord, vägra att låt sig ledas eller manas av den.”¹

Inser vi hur viktig denna andliga gåva är i vårt liv idag och hur förmågan att vara snar att uppfatta är en kraftfull inbjudan till urskiljningens välsignelser?

President Stephen L Richards (1879–1959), som verkade som rådgivare till president David O McKay, har gett oss ytterligare undervisning om urskiljningens natur och välsignelser:

”Först vill jag nämna urskilningens gåva, kraften att skilja ... mellan rätt och fel. Jag tror att denna gåva, när den är högt utvecklad, i huvudsak kommer från en stark lyhördhet för intryck — andliga intryck om ni så vill — att så att säga läsa mellan raderna, att upptäcka dold ondska, och, ännu viktigare, att finna det goda som kan vara dolt. Den högsta formen av urskiljning är den som ser och uppdagar för andra deras bättre natur, det medfödda goda de har inom sig ...

Varje medlem i Kristi återställda kyrka kunde ha denna gåva om han ville det. Han skulle inte bedras av världens spetsfundigheter. Han skulle inte vilseledas av falska profeter och nedbrytande kulter. Också den oerfarne skulle känna igen falska lärdomar, åtminstone till en del ... Vi bör varje dag vara tacksamma för denna känsla som håller ett samvete vid liv som ständigt gör oss uppmärksamma på farorna med ogärningsmän och synd.”²

När vi förenar president Cannon och president Richards tankar får vi veta att

urskilningens gåva i huvudsak verkar på fyra grundläggande sätt.

För det första, när vi ”läser mellan raderna” hjälper urskilningen oss att upptäcka dolda fel och dold ondska hos andra.

För det andra, och än viktigare, hjälper den oss upptäcka dolda fel och dold ondska hos oss själva. Alltså är urskilningens gåva inte bara till för att urskilja andra människor och situationer, utan också, som president Cannon lärde, för att urskilja de verkliga känslorna inom oss själva.

För det tredje hjälper den oss att finna och frambringe det goda som kan ligga dolt hos andra.

Och för det fjärde hjälper den oss att finna och frambringe det goda som kan ligga dolt hos oss. Vilken välsignelse och källa till skydd och vägledning urskilningens andliga gåva är!

President Cannon och president Richards tankar om urskilningens kraft att upptäcka dold ondska och finna det goda som kan ligga dolt, blir ännu viktigare för dig och för

Urskilning, liksom ledstången av järn, är ett skyddande och vägledande ljus i en värld som blir allt mörkare. Med den kan du och jag tryggt tränga fram genom mörkrets töcken.

Urskilningens gåva öppnar vyer för oss som sträcker sig långt bortom det vi kan se med naturliga ögon eller höra med naturliga öron.

mig i ljuset av ett särskilt element i Lehis syn. I synen trängde sig olika människoskaror fram för att nå stigen som ledde till livets träd. Den trånga och smala stigen som gick längs med en ledstång av järn ledde till trädet. Det mörka töcken som beskrivs i synen representerar djävulens frestelser som förblindar människornas barns ögon och för dem bort på breda vägar så att de går förlorade. (Se 1 Ne 12:17.)

Var nu särskilt uppmärksamma på vers 23 i Första Nephi, kapitel 8, och låt oss tillämpa detta skriftställe på vår tid och de utmaningar vi ställs inför i denna värld som blir allt ondare:

”Och det uppstod ett mörkt töcken, ja, en mycket tät dimma med mörker, så att de som börjat vandrigen gingo miste om vägen, vandrade bort och gingo förlorade.”

Jag vill återigen betona sanningen att urskilning är ett skyddande och vägledande ljus i en värld som blir allt mörkare. Du och jag kan tryggt och framgångsrikt tränga fram genom mörkrets töcken och ha en tydlig förmåelse av andlig vägledning. Urskilning är så mycket mer än att skilja på rätt och fel. Den hjälper oss att skilja på det som är relevant och det som är mindre relevant, det som är viktigt och det som är oviktigt, och det nödvändiga och det som bara är trevligt.

Urskilningens gåva öppnar vyer för oss som sträcker sig långt bortom det vi kan se med naturliga ögon eller höra med naturliga öron. Urskilning är att se med andliga ögon

och att känna med hjärtat — se och känna en tankes falskhet eller en annan persons godhet. Urskilning är att höra med andliga öron och känna med hjärtat — höra och känna den outtalade oron i en kommentar eller sanningen i ett vittnesbörd eller i en lära.

Jag har ofta hört president Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum, säga till medlemmar och prästdömsledare: ”Om allt ni vet är det ni ser med era naturliga ögon och hör med era naturliga öron, så är det inte mycket ni vet.” Hans iakttagelse bör hjälpa oss alla att på ett lämpligt sätt önska få och söka dessa andliga gåvor.

Genom att uppfatta och urskilja kan vi också hjälpa andra som vill finna stigen och som önskar sträva framåt med ståndaktighet i Kristus. Välsignade med dessa andliga gåvor går vi inte vilse; vi vandrar inte bort; vi går inte förlorade. Och vi kan bara hoppas på att få urskilningens gudomliga gåva med dess skyddande och vägledande ljus om vi är snara att uppfatta. Som Alma sade till sin son Helaman: ”Se till, att du tager vara på dessa heliga föremål, ja, se till, att du fäster blicken på Gud och får leva!” (Alma 37:47)

Som särskilt vittne intygar jag att Jesus är Kristus, vår Återlösare och vår Frälsare. Jag vet att han lever. Jag nedkallar hans välsignelse över var och en av er — att ni må ha en önskan att vara och bli snara att uppfatta och att verkligen kunna urskilja. ■

Från ett tal under ett andligt möte vid Brigham Young-universitetet den 10 maj 2005.

SLUTNOTER

1. *Gospel Truth: Discourses and Writings of George Q. Cannon*, sammanställd av Jerreld L. Newquist (1987), s 156–157.
2. Conference Report, apr 1950, s 162–163; kursivering tillagd.

Vår första jul

ABRAHAM MENES SAGRERO

Det var snart jul och det var tydligt att min hustru och jag, som var nygifta, inte skulle ha råd att köpa någon julgran, några julgransprydnader, andra dekorationer eller ha en fin middag.

Vi hade börjat vårt liv tillsammans utan hem och jobb och med ytterst lite pengar. Men Gud hjälpte oss. Vi hittade en liten lägenhet och jag började leta efter jobb. Jag var inte klar med min utbildning så jag tog olika jobb som säljare. Inkomsten var blygsam. Den räckte nätt och jämt till mat och hyra. Jag brukade gå hemifrån tidigt. Jag hade lyckade dagar och mindre lyckade dagar. Om det var en mindre lyckad dag brukade jag känna mig nere när jag kom hem. Men min hustru som var gravid mötte mig med ett leende. Då kändes problemen inte lika tunga.

I Mexico firar man också julen mest på julaftonen. När jag var ogift firade jag julen med att äta torsk och en sallad bestående av rödbetor, apelsiner och jordnötter. Men denna julafton visste vi inte vad vi skulle äta till middag. Vi hade en liten summa pengar och en liten gasspis med en lånad gasbehållare. Vi hade varken kylskåp eller möbler till vardagsrummet eller matrummet — bara ett litet träbord som min farmor hade gett mig och ett par stolar som vi hade fått av en vän.

När jag tänkte över vår situation blev jag deprimerad. Men jag kom att

tänka på att Gud aldrig överger oss, så jag ödmjukade mig som ett barn och gick till honom i bön.

Min bön besvarades. Jag kände frid i hjärtat och att allt skulle ordna sig. Jag öppnade bagageluckan till bilen och i ett hörn hittade jag en liten bit torkad fisk. Jag kom ihåg att jag flera månader tidigare hade hjälpt min far flytta fisk, och den här måste ha blivit lämnad kvar. Tack vare saltet hade den inte blivit dålig.

Jag visade den för min hustru och hon sade att hon skulle tillreda den. Vi åkte iväg för att köpa tomater och andra ingredienser. Vi sköljde av fisken och lade den i blöt för att få bort saltet.

Den kvällen satt vi i skenet av en liten glödlampa vid vårt omålade träbord och mindes Jesu Kristi födelse och hur han föddes med ännu mindre än vad vi hade. Vi åtnjöt den mest utsökta middag jag någonsin ätit och gick och lade oss tidigt. Morgonen därpå stannade vi kvar i sängen och tittade på julfilmer. Det var en mycket trevlig dag. I vår nöd lyste julandan upp vårt lilla hem och gav oss hopp och mod.

I januari föddes vår dotter som förde ännu mer glädje till vårt hem.

Många jular har kommit och gått sedan dess, och vi är inte längre utan prydnader eller gran eller doften av tallbarr. Vi har haft många utsökta middagar med god mat. Men det jag håller allra kärast är minnet av vår första jul tillsammans. Det var den torftigaste materiellt sett, men den rikaste i fråga om andliga och eviga ting: bara vi två och vår ofödda dotter och julandan. ■

Frågor och svar

”Mina föräldrar är skilda, och ibland känns det som om vi inte är en ’riktig’ medlemsfamilj eftersom vi inte är beseglade i templet. Jag börjar känna mig utanför i kyrkan. Vad ska jag göra åt dessa känslor?”

L I A H O N A

Alla medlemsfamiljer är olika. Alla har sina egna starka och svaga sidor.

Och alla är välkomna i kyrkan. Jesu Kristi evangelium är till för att fullkomna medlemmarna, det är inte till för fullkomliga medlemmar. Här är några förslag på hur du kan möta denna utmaning:

Lär av din familj, och förbered dig för din framtida familj. Med alla våra ofullkomligheter kan vi inte ha fullkomliga familjer nu. Men du kan lära av din familjs starka och svaga sidor. Bestäm dig för vilken slags familj du vill ha när du gifter dig. Se fram emot och förbered dig för ett evigt äktenskap genom att göra rätta val nu.

Efterlev evangeliet. Gör allt du kan för att ditt hem ska vara en plats där Anden kan råda. Ett sätt att göra detta är att hedra dina föräldrar. Fastän de är skilda är de fortfarande dina föräldrar — de gav dig livet — och de förtjänar din kärlek.

När du verkligen efterlever evangeliet så

Alla familjer har svårigheter. Alla är välkomna i kyrkan.

Sätt upp ett mål att gifta dig i templet en dag.

Efterlev evangeliet så att du kan få alla dess välsignelser.

Lär av din familj och älska dem.

Var förhoppningsfull och försök komma närmare Herren genom denna prövning.

tröstar den Helige Anden dig och försoningen stärker dig. Frälsaren sonade våra synder så att vi kan få alla de välsignelser som är tillgängliga för oss om vi lever rättfärdigt. Bland annat välsignelsen att få en evig familj.

Det är inte dina föräldrars skilsmässa som är avgörande för din eviga framtid. Det är din personliga värdighet som är det. Äldste Richard G Scott i de tolv apostlarnas kvorum sade: ”[Herren] kommer ... att möjliggöra allt det du gör dig värdig att erhålla. Var inte missmodig. Att leva ett liv så nära idealet som möjligt kommer att ge stor lycka, tillfredsställelse och utveckling medan du lever här på jorden, vilka dina nuvarande omständigheter i livet än må vara.” (”Det viktigaste först”, *Liabona*, juli 2001, s 7)

Bevara hoppet. När det uppstår problem i familjen är det lätt att bli ledsen. Men tänk på att den här prövningen, liksom alla andra, kan lära dig mycket som är viktigt och hjälpa dig växa andligt och känslomässigt. Du kan känna

LÄSARNA

dig förhoppningsfull när du ber och planerar för den dag då dina framtida barn kan få ta del av en evig familjs välsignelser.

Herren utformade familjen till förmån för oss. Vår familj kan stärka och vägleda oss. Lär dig att älska och uppskatta din familj. Herren älskar din familj — med dess unika problem och gåvor. Dina upplevelser med din familj lär dig mycket som är till nytta för dig, inte bara i detta liv, utan också i kommande evigheter.

Mina föräldrar var skilda i flera år och gifte sig tack och lov igen, men under den tiden kände jag mig så som du beskrev i din fråga. Jag

bad till vår himmelske Fader om styrka och tröst. Genom den upplevelsen lärde jag mig att vända mig till och lita på vår himmelske Fader, för han vet vad som är bäst. Jag har också lärt mig att be med ett öppet hjärta när jag har problem och frågor. Efter bönen läser jag skrifterna, för jag kan komma till ett kapitel som har

det svar jag behöver. När du känner dig utanför, försök då att läsa skrifterna och be om vägledning.

Marie P, 13 år, Arizona, USA

Jag hade samma känsla när mina föräldrar separerade, men jag övervann den. Tänk på att vad som än händer så finns Jesus där för att

trösta dig. Han är alltid där för att leda oss till den rätta vägen och få oss att känna oss älskade. När du känner detta

så kommer du att tycka om att vara medlem i kyrkan. Tänk på vem vår himmelske Fader och Jesus Kristus vill att du ska vara, och därigenom kan du bli stark.

Robert S, 15 år, Filippinerna

Ett sätt att handskas med sådana känslor att be kyrkans ledare och vänner om hjälp. Dina ledare kan hjälpa dig andligen och dina vänner kan hjälpa dig inse att världen

inte går under, utan att detta i stället är en chans att försöka hjälpa din familj att bli mer enad. Det känns bra att veta att inget händer av en slump och att allt har ett syfte i livet och att Gud hyser en evig kärlek till oss.

Juan B, 17 år, Brasilien

Oavsett vilka prövningar din familj och dina föräldrar har haft, så kom ihåg att du är ansvarig för dina egna handlingar under livet, inte dina föräldrars. Finn tröst i vetskapen om att du en dag kan gifta dig i templet. Känn dig inte som en utbölning, utan var i stället stolt över att vara medlem i den sanna kyrkan. Om du inte kan komma över känslorna av utanförskap, läs då Läran och förbunden 68:6.

Judith O, 14 år, Maryland, USA

Låt inte dina föräldrars skilsmässa göra dig missmodig eller få dig att känna dig som en främling i kyrkan, oavsett om din familj är besegrad i templet eller inte. Det viktigaste du

kan göra är att bevara tron och hålla dig borta från sådant som ledde till dina föräldrars skilsmässa, så att du kan bli besegrad i det heliga templet.

Alexander H, 20 år, Nigeria

”Till er som upplevt skilsmässa: Låt inte besvikelse eller känslan av misslyckande färga er syn på äktenskapet eller livet. Tappa inte tron på äktenskapet och låt inte bitterheten fräta sönder er själ och förgöra er och dem som ni älskar eller har älskat ...

Må Gud välsigna var och en av oss så att vi kan behandla varandra som det anstår sista dagars beliga. Må det inte finnas några bland oss som känner sig som 'gäster och främlingar', utan må vi alla känna att vi är 'medborgare tillsammans med de heliga och tillhör Guds familj'. (Ef 2:19)”

Se president Howard W Hunter (1907–1995), "Kyrkan är till för alla människor", Nordstjärnan, aug 1990, s 45.

Jag växte upp med föräldrar som var skilda.

Pappa tillhörde en annan gren och mamma kunde inte gå till kyrkan på grund av sitt arbetsschema. Min syster och jag gick ensamma till kyrkan. Det var svårt och det kändes konstigt, men vi fortsatte att komma. Om du håller fast vid ditt vittnesbörd och håller buden så blir du välsignad. Om du ber och försöker behålla Anden i ditt hjärta så kan du övervinna prövningarna i det här livet. Till slut får du din belöning.

Jess D, 18 år, Nevada, USA

Känslan av att känna sig utanför i kyrkan kommer inte från Gud eftersom hans kyrka är till för alla hans barn som tror på den, oavsett deras situation. Att utesluta någon har

ingen plats i kyrkan eftersom alla är accepterade. Det är inte lätt att ha en familjesituation som denna, men evangeliet ger hopp och ett positivt perspektiv för varje situation som vi ställs inför. Sätt upp värdiga mål nu, och förbered dig för att bilda din egen familj och upprätta eviga band.

Ixchel C, 23 år, Mexico

Svaren är avsedda att ge hjälp och perspektiv, inte som uttalanden om kyrkans lära.

NÄSTA FRÅGA

”Hur kan jag stärka mitt vittnesbörd så att jag alltid är trofast mot evangeliet?”

SKICKA DITT SVAR tillsammans med namn, födelsedatum, församling och stav (eller gren och distrikt), och ett foto (med skriftligt tillstånd från dina föräldrar att trycka fotot) till:

Questions & Answers 1/07

50 E. North Temple St., Rm. 2420

Salt Lake City, UT 84150-3220, USA

Eller skicka e-post till: liahona@ldschurch.org

Vi vill ha svaret senast den 15 januari 2007. ■

Välsignelser av att tillhöra Hjälpföreningen

Välj under bön ut och läs från det här budskapet de skriftställen och lärdomar som till-

godoser behoven hos de systrar ni besöker. Berätta om era upplevelser och bär vittnesbörd. Inbjud dem ni undervisar att göra detsamma.

Hur kan Hjälpföreningen stärka din relation till Jesus Kristus?

Sarah Cleveland, tidigare första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap: "Vi ämnar handla i Herrens namn — för att uppfylla behoven hos misströstande och göra allt gott vi kan ... Vi har påtagit oss detta arbete i Herrens namn. Låt oss djärvt gå framåt." (Relief Society Minutes, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas arkiv, 17 mar 1842, s 12; 30 mar 1842, s 24)

Kathleen H Hughes, första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap: "Oavsett våra omständigheter är vi välsignade som kvinnor. Vi har ingått förbund med vår himmelske Fader att utföra hans arbete — och vi *utför* detta arbete! Liksom Maria och Marta har vi satt oss vid Mästarens fötter och 'valt den goda delen.' [Se Luk 10:42.] Vi har valt Kristus och vi har valt Hjälpföreningen ... Det känns gott att tänka på att [Maria och Marta] och

andra trofasta kvinnor som var Kristi efterföljare, kanske samlades för att lära sig om sin del i att bygga upp riket. De var förbundets kvinnor liksom vi. De hade beslutat sig för att ge hela sitt hjärta åt Frälsaren. Så när Hjälpföreningen organiserades växte den på samma sätt genom vår gudomliga kallelse och vår önskan att tjäna, att visa kärlek och att bry oss om varandra." ("I förbund med honom", *Liabona*, nov 2003, s 108.)

Filipperbrevet 4:13: "Allt förmår jag i honom som ger mig kraft."

Hur kan Hjälpföreningen välsigna dig och din familj?

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum: "Hjälpföreningen vägleder mödrarna i att fostra sina döttrar och i att locka fram, hos äkta män, söner och bröder, artighet och mod ... Försvaret av hemmet och familjen stärks oerhört då hustrun, modern, och döttrarna tillhör Hjälpföreningen ... Starka hjälpföreningar har en starkt skyddande och helande inverkan på mödrarna och döttrarna, på den ensamstående föräldern, på ensamstående systrar, på de åldrande och svaga ... Både

[Hjälpföreningen och prästadömskvorumen] har som sitt fulländade mål att befästa familjen evinnerligen." (Se "Hjälpföreningen," *Nordstjärnan*, juli 1998, s 75–77)

President Gordon B Hinckley: "Må Gud välsigna Hjälpföreningen i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Må kärlekens anda, vilken har motiverat dess medlemmar i mer än ett och ett halvt sekel, fortsätta tillväxa och förnimmas över hela världen. Må deras goda gärningar vidröra otaliga människors liv varhelst de utförs. Och må ljus och förståelse, lärande och kunskap, och evig sanning pryda otaliga framtida generationer av kvinnor, i alla jordens nationer, tack vare denna enastående och gudomligt upprättade institution. Må de alla vara medvetna om sitt stora ansvar och sin förmåga att vara 'medel i Guds händer i att utföra detta stora verk.' (Alma 26:3)" ("Video: Medel i Guds händer," *Liabona*, nov 2005, s 106) ■

ÄLDSTE LYNN A MICKELSEN

i de sjuttios kворum

Mitt lättvindiga förhållande till bön ändrades en kväll i ett tält. När jag bade krupit ner i min sovsäck såg jag att min vän bad. När han var klar sade han: "Lynn, ber du inte?"

Vid den här tiden på året vänds mina tankar mot Frälsaren och Joseph Smith, och jag tycker om att läsa om dem i skrifterna. Den mest betydelsefulla julklappen jag fick som tonåring var min tre-i-ett: Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan. Den hade läderomslag och en tillägnan i början av boken från min far. Den julklappen var inte viktig för mig då. Faktum är att jag blev besviken.

Sedan dess har denna tre-i-ett blivit dyrbar för mig för den påminner mig om det som jag lärde mig som tonåring om Frälsaren och hans liv. Jag tog med mig boken när jag åkte ut som missionär. Den var mig till nytta medan jag var biskop. Den blev en dyrbar ägodel för mig och är det fortfarande. Den första bindningen blev utsliten och den har bundits på nytt.

Jag tror att de viktigaste skriftställerna är personliga vittnesbörd, så som Joseph Smiths. Från det att jag läste det har jag aldrig tvivlat på att Joseph Smith såg det han sade att han såg i den heliga lunden.

Jag är tacksam för att Joseph bad och

fick den heliga upplevelsen, den första synen. Vi får inte alltid synen eller bönesvar som är så kraftfulla som Josephs svar var, men våra svar kan vara lika tydliga, vare sig de är tankar, svar på frågor eller bekräftelser på beslut.

Ett exempel på bön

Jag förstår Joseph Smiths behov av att be. Jag hade alltid hållit bön innan jag lade mig på kvällen. När jag blev tonåring slutade jag inte att tro, men jag slutade ta mig tid att be. En dag förändrades detta.

Jag var ute och campade med några unga män, och en av mina goda vänner och jag delade på ett tält. Jag kröp ner i sovsäcken och såg att min vän satt på knä på sin sovsäck och bad. När han hade krupit ner i sin sovsäck sade han: "Lynn, ber du inte?"

Jag svarade: "Inte så mycket som jag borde." Och jag bestämde mig då för att ingen någonsin skulle behöva ifrågasätta om jag bad igen.

"Ber du inte?"

Jag förstår också Joseph Smiths behov av att vara ensam när han bad. Vid ett annat tillfälle några år senare var jag i en liknande situation, den här gången med en ung man som

jag inte kände. Jag var nervös för att be så att han såg det, så jag väntade tills han gick och lade sig så att jag kunde knäböja och be utan att han såg det.

Men han gick inte och lade sig så till slut knäböjde jag och bad och kröp sedan ner i min sovsäck. När

han lade sig några minuter senare sade han: "Lynn, ber du alltid på det sättet?"

"Ja, jag försöker göra det. Om jag någon gång skyndar mig i säng och

glömmer att be så går jag alltid upp och knäböjer och ber."

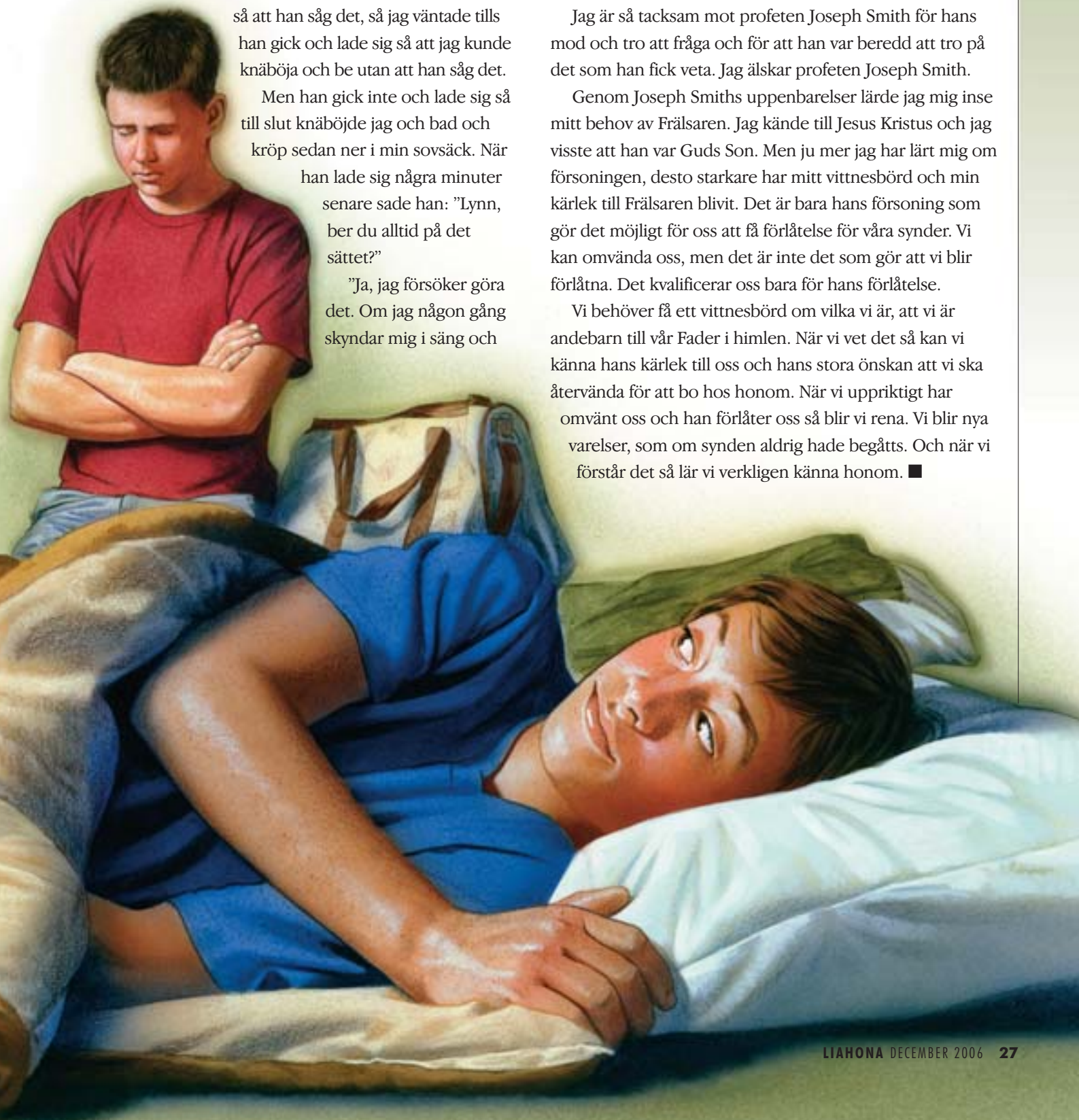
Han sade: "Det borde jag också göra."

Känna Frälsaren

Jag är så tacksam mot profeten Joseph Smith för hans mod och tro att fråga och för att han var beredd att tro på det som han fick veta. Jag älskar profeten Joseph Smith.

Genom Joseph Smiths uppenbarelser lärde jag mig inse mitt behov av Frälsaren. Jag kände till Jesus Kristus och jag visste att han var Guds Son. Men ju mer jag har lärt mig om försoningen, desto starkare har mitt vittnesbörd och min kärlek till Frälsaren blivit. Det är bara hans försoning som gör det möjligt för oss att få förlåtelse för våra synder. Vi kan omvända oss, men det är inte det som gör att vi blir förlåtna. Det kvalificerar oss bara för hans förlåtelse.

Vi behöver få ett vittnesbörd om vilka vi är, att vi är andebarn till vår Fader i himlen. När vi vet det så kan vi känna hans kärlek till oss och hans stora önskan att vi ska återvända för att bo hos honom. När vi uppriktigt har omvänt oss och han förlåter oss så blir vi rena. Vi blir nya varelser, som om synden aldrig hade begåtts. Och när vi förstår det så lär vi verkligen känna honom. ■

En klocka, några knappar och Josephs slängkappa

Föremål från en utställning nyligen på Museum of Church History and Art ger oss en inblick i Joseph Smiths vardagsliv.

SALLY ODEKIRK
Kyrkans tidningar

En guldklocka, en slängkappa, rostiga jordbruksredskap och grifflar från en förgången tid. Dessa vanliga föremål från 1800-talet är betydelsefulla eftersom de kommer från Joseph Smiths vardagsliv.

Eftersom profeten levde för 200 år sedan kan vi förstå honom bättre när vi tittar på föremål från hans liv. Makenzie Head, 13 år, från Cedar Hills i Utah, besökte Museum of Church History and Art för att titta på dessa föremål. Hon skrev att föremålen från profeten Joseph Smiths liv "verkligt har gett mig en större förståelse för hur han levde och de olika sakerna han hade under sitt liv som är så annorlunda mot det vi har nu. Det som också förvånade mig var hur många saker profeten faktiskt använde. Det stärkte definitivt mitt vittnesbörd om honom."

Här följer några fotografier av de föremål som visades eller som finns bevarade i kyrkans museum.

Bildtexterna kommer från Mark Staker, museets intendent.

Till vänster: En kopia av guldplåtarna som visades på museet. Martin Harris, ett av de tre vittnena, sade att tre silverringar höll samman plåtarna så att de kunde öppnas som en bok. Nedan: Dessa knappar och spännen återfanns under en arkeologisk undersökning vid familjens Smiths timmerhus i Palmyra i New York.

Ovan: En falsk skjorta som Lucy Mack Smith sydde till sin son Joseph 1841. Detta populära klädesplagg för män, som heter skjortbröst, användes för att gömma knappar eller sömmar eller som dekoration. Till vänster: Joseph Smith ägde denna guldklocka men gav bort den som betalning för juridiska tjänster.

Ovan: Denna vaggga tillverkades omkring 1805 och ser ut som en som Joseph Smiths familj skulle ha använt.

Till höger: Dessa spikar och hästskon återfanns vid platsen för Joseph Smiths timmerhus. Den runda metallbiten är fäst vid handtaget till en lie. Som pojke använde Joseph Smith en lie för att slå säd. Nedan: Ett stenfragment från templet i Nauvoo.

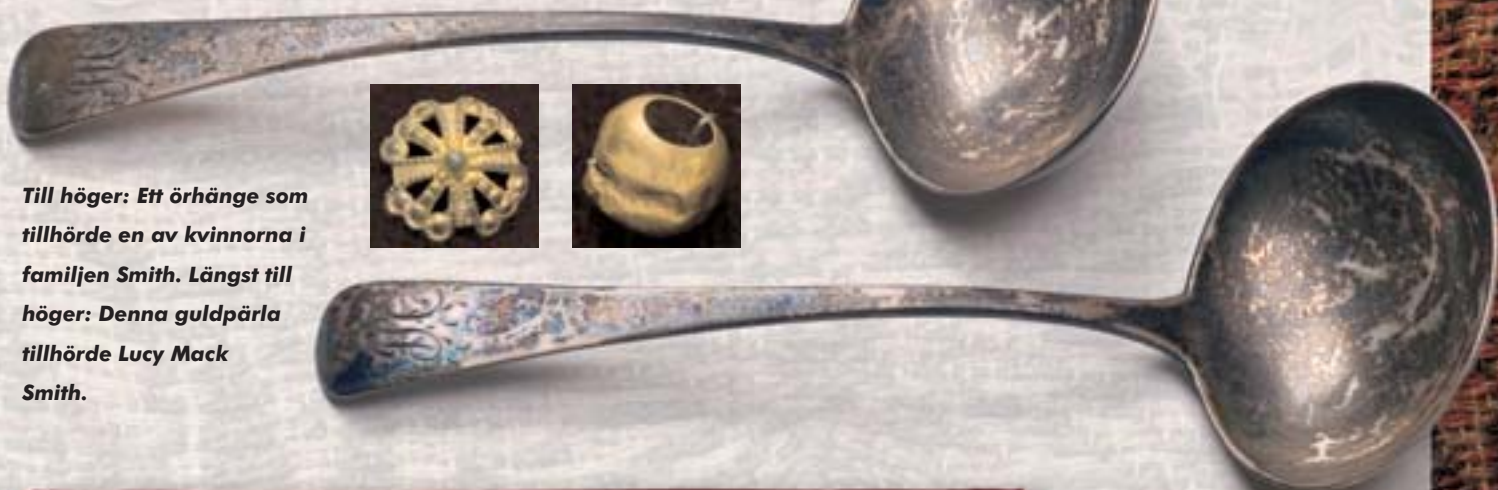
Nedan: Joseph använde en sådan krycka när han återhämtade sig från en benoperation.

Längst till vänster: Dessa grifflar användes troligen när Joseph Smiths föräldrar lärde honom att läsa, skriva och lösa matematiska problem i hemmet. Ovan: Denna första utgåva av Mormons bok var en gåva från Joseph Smith till Martin Harris. Den är uppslagen vid de tre vittnenas vittnesbörd. Till höger: Profeten bar denna slängkappa som generallöjtnant i nauvoolegionen.

Dessa silverslevar tillhörde Joseph och Emma Smith.

Till höger: Ett örhänge som tillhörde en av kvinnorna i familjen Smith. Längst till höger: Denna guldpärla tillhörde Lucy Mack Smith.

Till vänster: Dessa kirurgiska instrument liknar dem som användes när Joseph Smith var liten. Han fick en infektion som dödade en skelettdel i ena benet. En läkare rekommenderade att benet skulle amputeras, men den unge Joseph och hans mor vägrade.

Till höger: Detta nummer av Nauvoo Neighbor, utgivet efter Joseph och Hyrum Smiths martyrdöd, trycktes för att informera allmänheten om detaljerna kring deras dödsfall. Nedan: Efter profetens död gavs lockar från hans hår bort till några av hans vänner. Det var vanligt på mitten av 1800-talet att ge bort hårlockar som minne av nära och kära som dött.

FOTOGRAF AV KRYCKA: CRAIG DIMOND; SLÄNGKAPPA: GAVA AV VIENNA JACQUES; KIRURGISKA INSTRUMENT: GAVA AV ROLLA BURNS WILLIAMS; HÅRLOCK: GAVA AV CLARA W. BEEBE OCH A. E. HYDE JR.

TACK VARE ÅTERSTÄLLESEN...

MANDI ANDRE

I ordboken står det att ordet återställa betyder att "föra något tillbaka till existens eller ... till en tidigare eller ursprunglig form". (Merriam-Webster's Collegiate Dictionary, 11:e utgåvan [2003], s 1063) Många av de bibliska profeterna lovade att Gud i de sista dagarna skulle återställa evangeliet en sista gång före Frälsarens andra ankomst. År 1820 började Gud återställa evangeliet genom profeten Joseph Smith.

En dag började jag fundera på hur återställelsen påverkar mitt dagliga liv. Här är vad återställelsen gjorde för mig, bara under en vanlig vecka.

Förra söndagen gav min pappa mig en präst-
tadömsvälsignelse. Jag vet att det är tack vare återställelsen
som han har fått myndighet att handla i Jesu Kristi namn.
Min pappa kan välsigna mig när jag är sjuk eller behöver
extra hjälp.

På måndagen vaknade jag för att gå till skolan och
höll en bön. Tack vare återställelsen visste jag att jag bad till
en kärleksfull himmelsk Fader och att jag är hans dotter,
skapad till hans avbild. Jag läste också i Mormons bok. Tack
vare återställelsen har jag ännu ett vittne om att Jesu
Kristus verkligen levde. På kvällen hade vi familjens
hemafton. Tack vare återställelsen är jag välsig-
nad med kärleksfulla föräldrar som undervisar
mig om sanningen.

På tisdagen åkte jag till templet för första
gången och utförde dop för de döda. Tack vare
återställelsen kunde jag hjälpa personer som
har dött utan evangeliet att få eviga välsignelser.

På onsdagen öppnade jag garderoben och
valde något passande att ha på mig. Tack vare återstäl-
lsen vet jag att min kropp är helig och att jag behöver vara
ett gott exempel för alla som ser mig. Jag får också vägled-
ning från levande profeter och apostlar som har gett mig
Vägledning för de unga. Den innehåller riktlinjer som hjäl-
per mig att göra rättfärdiga val.

På torsdagen gjorde jag mitt
bästa för att leva efter evange-
liet. Tack vare återställelsen
har jag fått den Helige Andens
gåva, en ständig ledsagare som
alltid hjälper mig. Jag har också en
biskop och ledare i Unga kvinnor

som vakar över mig som särskilda
rådgivare. Och tack vare återstäl-
lsen har jag fått kunskap om
försoningen, så när jag gör ett
misstag kan jag omvända
mig och få förlåtelse.

På fredagen hade jag roligt till-
sammans med mina vänner. Tack vare återstäl-
sen har jag vänner som också vill leva efter evangeliet.

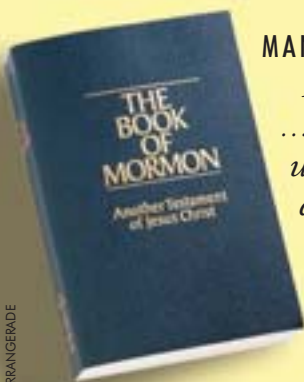
Dessa goda vänner är en stor välsignelse
i mitt liv. Jag har också möjlighet att
berätta om evangeliet för mina vän-
ner som inte är medlemmar i kyrkan.

På lördagen tänkte jag på min
bror Tyler som verkar som missio-
när i Brasilien. Jag saknar honom
jättemycket, men tack vare åter-
ställelsen vet jag att han gör det
rätta. Jag vill också gå ut som missio-
när en dag.

Idag är det söndag igen. Tack vare återställelsen
tog jag del av sakramentet och förnyade mitt löfte att följa
Jesu Kristus. Jag påmindes om att jag är en Guds dotter
och att hans plan har återställts så att jag en dag kan åter-
vända hem till honom.

Tack vare återställelsen vet jag att skrifterna är sanna.
Jag vet att detta är Jesu Kristi återställda kyrka. Jag vet att
levande profeter vägleder oss idag. Jag vet att min familj
kan vara tillsammans för evigt genom återställda tempel-
förordningar.

Tack vare återställelsen blir vi välsignade varje dag i
veckan — och varje dag i vårt liv. ■

Följa uppmanningen

För ett år sedan hade medlemmar i kyrkan över hela världen läst ut Mormons bok efter en uppmaning av president Gordon B Hinckley i augusti 2005.

Kyrkans tidningar fick ta emot ovanligt många brev med vittnesbörd, upplevelser och tacksamhet av personer som följt uppmanningen. Här följer några av dessa brev.

Hur vi gjorde det

"Jag tror att något anmärkningsvärt måste han hänt medlemmarna i denna kyrka. Man såg dem läsa Mormons bok medan de åkte buss, medan de åt lunch, medan de satt i läkarens väntrum och i en mängd andra situationer. Jag hoppas att vi har kommit närmare Gud tack vare att vi läst denna bok." (Gordon B Hinckley, "Sök Guds rike", Liahona, maj 2006, s 83)

Varje kväll klockan sju. Min hustru, mina två döttrar och jag läste tillsammans klockan sju varje kväll. Om någon råkade vara hos oss under den tiden så bad vi honom eller henne att läsa tillsammans med oss. Läsningen i sig var en stor välsignelse. Men våra döttrar (12 och 13 år gamla) förbättrade också sin läsförståelse, och vi lärde oss alla att prioritera, disciplinera oss själva och disponera vår tid bättre. Vi lärde oss mer om vad det innebär att ha ett ordningens hus. Och som familj kände vi större kärlek och enighet i hemmet. *B Akanit Sapprasert, Pakkret, Thailand*

Närmare himlen. Jag är flygvärdinna, och det var

inspirerande att gå längs kabinen och se passagerarna läsa Mormons bok. När alla passagerarna hade blivit serverade försökte jag ta mig tid att läsa ett eller två kapitel, och jag bestämde mig för att skriva ner minst en sak som jag lärt mig den dagen. Jag arbetar oftast på morgnarna, så jag var uppe i luften och läste innan solen kom upp. Jag upptäckte att det var något speciellt med att läsa medan jag kände mig närmare himlen. *Emily Bryn Arnell, Farmington, Utah, USA*

Skrifterna på CD. När jag kör till och från jobbet så lyssnar jag på nyheterna eller på referat på radion. Men under de sista fyra månaderna 2005 lyssnade jag på Mormons bok på CD. Jag avslutade de sista kapitlen i Moroni i mitt hemmakontor den 29 december 2005. Efter denna underbara upplevelse älskar jag Mormons bok ännu mer. *Arturo Maldonado, Los Angeles, Kalifornien, USA*

Målarburkar och plundring. Vårt liv är ganska hektiskt och det var svårt att läsa varje dag. Till slut bestämde vi oss för att läsa ändå, och det blev att vi läste på en del ovanliga ställen — sittande på målarburkar medan vi höll på med ett renoveringsprojekt, eller runt en brasa i trädgården. Vi undrade om vår fyraåring ens hörde på emellanåt, men en dag när vi frågade varför hans rum var så stökigt så svarade han: "Någon har varit och plundrat där inne!" *Familjen Buxton, West Point, Utah, USA*

Färdigställa bilden. Min make och jag och våra tre barn bestämde att vi skulle läsa Mormons bok var och en för sig.

Vi klippte en bild av en forntida profet som håller i guldplåtarna i fem bitar. Alla familjemedlemmar var ansvariga för att färdigställa bilden genom att läsa ut Mormons bok. Vår yngsta son läser inte än, så jag läste den illustrerade versionen tillsammans med honom.

En efter en läste vi ut boken och började be för dem som fortfarande höll på att läsa. Vi blev alla färdiga i slutet av året, och vi visade att vi värdesätter våra forntida profeters ord genom att följa den levande profeten. *Cinara Lilian Leão Machado, São Carlos, Brasilien*

Högläsning. Jag läste högt för en kär vän som är 91 år och bor i grannstugan. Medan vi läste brukade vi stanna upp och diskutera hur lärdomarna kan tillämpas på vårt liv. Jag kommer alltid att se denna upplevelse

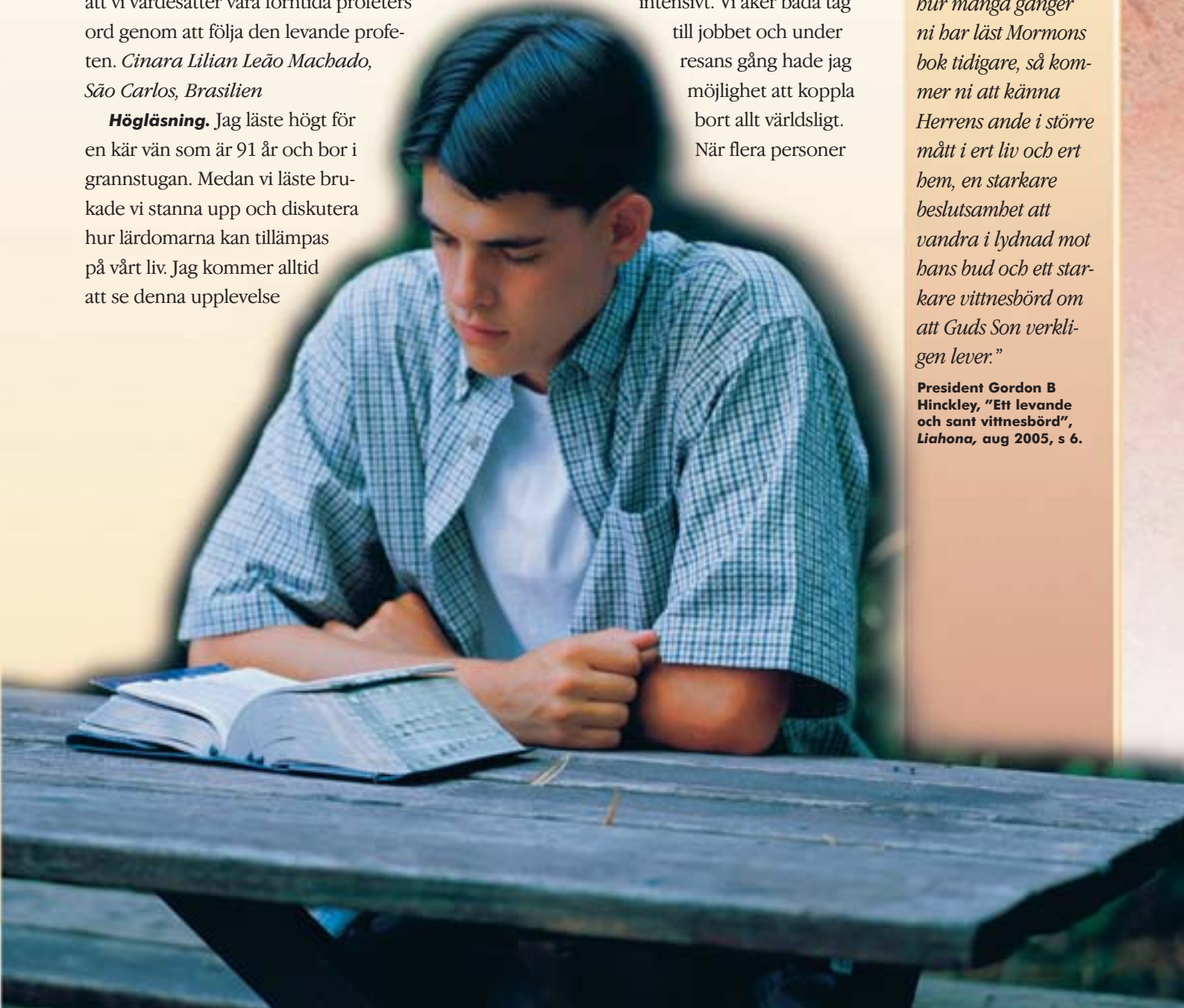
som en av de värdefullaste i mitt liv. Ibland var Anden så stark att jag fick tårar i ögonen. Jag är tacksam för en vis och inspirerad profet som gav oss denna uppmaning. *Sylvia Willis, Hampstead, North Carolina, USA*

Mormons bok på tåget. Det gick trögt för min fästman och mig att studera Mormons bok. Sedan fick vi höra talas om uppmaningen och började läsa mer intensivt. Vi åker båda tåg till jobbet och under resans gång hade jag möjlighet att koppla bort allt världsligt. När flera personer

”Om var och en av er följer detta enkla program [att läsa ut Mormons bok före årets slut], oavsett hur många gånger ni har läst Mormons bok tidigare, så kommer ni att känna Herrens ande i större mått i ert liv och ert hem, en starkare beslutsambet att vandra i lydnad mot hans bud och ett starkare vittnesbörd om att Guds Son verkligen lever.”

President Gordon B. Hinckley, ”Ett levande och sant vittnesbörd”, Liahona, aug 2005, s 6.

Unga kvinnor från S:t George i Utah följde uppmaningen och fick, som president Hinckley sade, uppleva "något anmärkningsvärt".

på tåget blev intresserade av vad vi gjorde så bar jag mitt vittnesbörd och delade ut några utdelningskort. Jag vet att Mormons bok kan ändra vårt liv till det bättre. *Luciana Martins, São Paulo, Brasilien*

Jag gjorde den till min. Jag hade läst Mormons bok många gånger och kände att det var dags för ett nytt tillvägagångssätt. Jag hade redan laddat ner Mormons bok till min dator och färgkodat verserna efter återkommande teman. Jag gick igenom den igen och markerade med fet stil verser som förklarade viktiga principer för mig och med kursiv stil de verser som var intressanta historiskt sett eller av andra anledningar. Jag lade också in anteckningar och hänvisningar som gav värdefull bakgrundsinformation.

Medan jag läste fick jag många intryck. Jag skrev ner dem som anteckningar. Allteftersom månaderna gick blev det fler och fler anteckningar. Många av dem rörde situationer i mina familjemedlemmars liv och mitt liv och mina uppgifter i kyrkan. Många har skrivit om Mormons bok, men denna samling anteckningar gjorde Mormons bok till *min* bok. Det exemplar jag skrev ut är gjort för mina behov och min familjs behov. *Jon M Taylor, Bountiful, Utah, USA*

Vad den gjorde för oss

"Förre året bad jag kyrkans medlemmar över hela världen att på nytt läsa Mormons bok. Tusentals, ja,

hundratusentals, följde uppmaningen. Profeten Joseph sade 1841: 'Jag sade till bröderna att Mormons bok är den mest korrekta av alla böcker på jorden och slutstenen i vår religion, och att en människa genom att lyda dess bud kan komma närmare Gud än genom någon annan bok.'" (Liahona, maj 2006, s 83)

Tidens gåva. När jag läste om uppmaningen kom jag omedelbart med ursäkten att jag var för upptagen för att ens försöka. När jag senare började läsa påminde jag mig hela tiden om att om jag inte hann bli klar så kunde jag alltid säga att jag var för upptagen. Men något fantastiskt hände. De dagar jag läste verkade tiden stå still och göra det möjligt för mig att hinna med allt annat. Denna välsignelse var lösningen för mitt hektiska liv. Jag hade mer tid att vara tillsammans med min familj och mer tid till mitt ämbete i kyrkan, samtidigt som jag hann göra allt jag behövde i mitt arbete. Jag insåg att min himmelske Fader hjälper mig med allt nödvändigt om jag sätter honom först. *Julie Major, Nibley, Utah, USA*

Frid och förlåtelse. I början av 2005 gav min make skjuts åt två män. När min make kom hem igen upptäckte han att hans *sapelu* (machete) var borta. Han blev verkligen sårad: här hade han gjort något gott och detta var tacken. Det hela irriterade min make så till den grad att det blev svårt för honom att känna någon frid.

Flera månader senare upptäckte vi när vi vaknade att någon hade gjort inbrott i huset. Ännu värre var att vi märkte att inkräktarna hade varit inne i vårt och våra barns sovrum medan vi sov. Jag blev arg och tänkte: "Om min make blev så arg för en kniv så blir han väl vansinnig nu!" Men han hade en fridfull anda som smittade av sig på resten av oss. Han uttryckte sin tacksamhet över att ingen hade skadats och hoppades att de som hade tagit våra saker skulle använda dem för att förbättra sitt liv.

Jag var helt mållös över förändringen. Varför kunde inte jag känna samma frid? Då insåg jag: medan jag varit för "upptagen" för att börja läsa var min make helt engagerad i sin läsning av Mormons bok. *Kathleen Arp, Pesega, Samoa*

NÅGOT ANMÄRKNINGSVÄRT: VITTNESBÖRD OM VÄLSIGNELSENA

ETT STÖRRE MÅTT AV HERRENS ANDE

När jag behövde vägledning fanns den Helige Anden där. Det var lättare för mig att vända mig till min himmelske Fader och be om råd. När jag fick tillfälle berättade jag om evangeliet med större själutförande. Sarah Berthier, Dijon, Frankrike

Varje morgon bad jag om att få ha den Helige Andens sällskap så att han kunde upplysa mitt sinne. Ett underverk inträffade: Mormons bok öppnade sig för mig på nytt. Jag fick svar på frågor som jag haft i årtal. Tatyana Vyshemirskaya, Krim, Ukraina

Jag kände Anden i större utsträckning under hela dagen. Jag kände en inre frid som återspeglade sig i relationen till mina familjemedlemmar. Libia Zulema Luna de Rubio, León, Mexico

EN STARKARE BESLUTSAMHET ATT VANDRA I LYDNAD MOT HANS BUD

En makalös välsignelse av andlig styrka var till stor hjälp i min strävan att övervinna svagheter. Så stor och ödmjukande är denna välsignelse att jag vet att det inte finns något bättre sätt att inleda eller avsluta dagen än att läsa skrifterna. Michael B Clark, Syracuse, Utah, USA

Vi har välsignats med en önskan att ha regelbundna bemaftnar, morgon- och kvällsböner och, naturligtvis, skriftstudier. När jag studerar skrifterna regelbundet får jag ett begär efter Andens frukter. Leslie Quinn, Idaho Falls, Idaho, USA

Jag gick från att läsa det tryckta ordet, till att höra orden inom mig, till att tala orden varje dag, till att efterleva orden, till att inpränta orden i mitt hjärta och slutligen till att göra orden till en permanent del av min själ. C E Tapie Rohm Jr, San Bernardino, Kalifornien, USA

ETT STARKARE VITTNESBÖRD OM ATT GUDS SON VERKLIGEN LEVER

Eftersom jag studerade längre varje dag upptäckte jag samband som jag inte sett tidigare. Mormons bok är verkligen full av vittnesbörd om Jesus Kristus. Tack vare den ande jag kände stärktes mitt eget vittnesbörd om min Frälsare. Dagmar Leiß, Hamburg, Tyskland

Genom att läsa Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus, fick jag en mer fullkomlig kunskap om honom som kommer att bli min förespråkare när jag står inför Gud. Jag är tacksam över att ha funnit hans återställda evangelium.

Horacio Chemin, Rawson, Argentina

När jag hade kommit till Tredje Nephi märkte jag att jag tänkte på Jesus Kristus oftare. Jag undrade vad min Frälsare skulle tycka om det som jag läste eller gjorde. Tankarna på honom kom som en gåva, och jag började förstå hur jag "alltid kan minnas honom". Alice M John, Ogden, Utah, USA

En evig familj. Min familj och jag är nyomvända. Min pappa döptes år 2000 och han deltog i flera tempelförberedande kurser men var ovillig att besöka templet. Sedan följde min familj president Hinckleys uppmaning att läsa Mormons bok, och jag tror verkligen att detta förberedde oss andligt så att vi kunde få ta emot templets välsignelser. I oktober sade en högrådsmedlem bestämt men glatt till min pappa att han behövde bestämma ett datum då han kunde ta emot sin begåvning och vi kunde beseglas som familj. Min pappa gick med på det och från den stunden började saker och ting falla på plats. Min pappa besökte templet i slutet av oktober och vi beseglades den 19 november. Vi hade väntat många år för att komma till templet, men när vi troget läste Mormons bok beredde Herren en väg för oss så att vi kunde komma till hans hus och beseglas för evigheten. *Danielle Crane, Sandy, Utah, USA*

Små och enkla saker. Jag följde uppmaningen — inga stora underverk inträffade, bara små och enkla saker. I svåra situationer kände jag den Helige Andens milda vägledning. *Mark Vader, Riverton, Utah, USA*

Gäller det verkligen oss? Jag trodde faktiskt att president Hinckley talade till alla dem som inte läste. Vi hade trots allt dagliga skriftstudier, hemafton och familjeråd. Vi bad tillsammans. Vi trodde att vi skulle fortsätta med att bara läsa några verser varje kväll.

Några dagar senare slog det mig: en Herrens profet har bett oss läsa ut Mormons bok före årets slut, och så ska jag strunta i det? Samma kväll samlades vi som familj och jag blev överraskad över det samstämmiga ”ja” som kom från min familj efter mitt förslag att följa uppmaningen. Jag sade till barnen att vi skulle behöva läsa på lov, födelsedagar och på

kvällarna när vi var trötta. ”Inga problem”, svarade de.

Det dröjde inte länge förrän andan i denna underbara bok tog över. Vi började förstå olika evangelieprinciper och att kommunicera mer som familj. Min hustru och jag kände att våra vittnesbörd stärktes, och mina barn förklarade olika berättelser i skrifterna som om de hade verkat som missionärer och undervisat om evangeliet i årtal! Att följa denna uppmaning har förändrat vårt liv för evigt. *Shawn O’Leary, Poulsbo, Washington, USA*

Insikt för andra. Efter att ha följt uppmaningen läste jag Mosiah 18 och kunde inte sluta tänka på det. Cirka två dagar senare satt jag och pratade med en ny medlem. (Jag verkade som grenspresident.) Denne broder ville ännu en gång veta varför han behövde döpas i kyrkan när han tidigare hade döpts i en annan kyrka. Utan att tveka slog jag upp Mosiah och bad honom läsa kapitel 18. När han var klar var vi båda tysta en stund. Sedan sade brodern att han hade känt sig manad att rådfråga mig. Jag böjde mitt huvud och tackade tyst min himmelske Fader för en profet och hans uppmaning att läsa Mormons bok på nytt. *Akingbade A Ojo, Ijebu-Ode, Nigeria*

Tillgängliga välsignelser. När jag började läsa Mormons bok så började saker och ting att ändras i mitt liv. När jag vaknade så bad jag till min himmelske Fader och talade om för honom hur tacksam jag var för välsignelsen att känna honom och att få kunskap om frälsningsplanen och det återställda evangeliet. Jag vet att jag kommit dit där jag är därför att jag följde uppmaningen från vår profet som visste hur välsignade vi skulle bli om vi lyssnade och lydde.

Under denna upplevelse uppstod några frågor: Varför behövde vi ens bli uppmanade? Hur länge dröjer det innan vi lär oss att dessa välsignelser alltid finns tillgängliga om vi läser Mormons bok varje dag? *Angela Broderick, Merthyr Tydfil, Wales* ■

Hur templet i Hongkong kom till

President Hinckleys val av plats för templet i Hongkong visar hur uppenbarelse väl-signar Guds barn på jorden.

ÄLDSTE MONTE J BROUGH OCH ÄLDSTE JOHN K CARMACK

i de sjuttios kvorum

På våren 1991 bad första presidentska-pet områdespresidentskapet i Asien — bestående av äldsterna Merlin R Lybbert, W Eugene Hansen och Monte J Brough — att diskret börja söka efter en tem-pelplats i Hongkong. De fann flera små och, enligt deras åsikt, otillräckliga platser med mycket höga priser. President Gordon B Hinckley besökte dessa platser i april samma år och uppmanade områdespresidentskapet att fortsätta söka.

I slutet av 1991 hittades ytterligare två plat-ser. En var en del av ett statligt byggnadspro-jekt nära en havsbukt som hette Junk Bay. (En "junk" är en kinesisk båt.) Den andra eventuella platsen fanns i Fanling. Det skulle inte bli lätt att ta sig vare sig till platsen i Fanling eller platsen i Junk Bay för de perso-ner som skulle besöka templet, så sökandet fortsatte.

Tyvärr började det bli ont om tid. Om det skulle byggas ett tempel i Hongkong så behövde det helst ske före den 1 juli 1997.

Lite världshistoria kan vara på sin plats här för att vi ska förstå varför det var så bråttom att

Ovan: Vid första spadtagsceremonin för templet i Hongkong närvarade (från vänster till höger) äldste och syster Kwok Yuen Tai, äldste och syster John K Carmack och äldste och syster David E Sorensen. Motsatt sida: En konstnärs arkitektoniska skildring av det färdiga templet och en vy över Hongkong.

få templet i Hongkong klart innan juli 1997. År 1898 blev Hongkong en brittisk koloni i och med undertecknandet av ett 99-årigt avtal som gick ut den 30 juni 1997. I december 1984 under-

tecknade brittiska och kinesiska myndigheter en deklaration om att den brittiska regeringen skulle överlämna Hongkong till Folkrepubliken Kina den 1 juli 1997.

I juni 1992 omorganiserades områdespresidentskapet med äldsterna Monte J Brough, John K Carmack och Kwok Yuen Tai som medlemmar i presidentskapet.

I juli ringde president Hinckley områdespresidentskapet två gånger för att diskutera platserna i Fanling och Junk Bay. President Hinckley sade också att han och Ted Simmons, verkställande chef för kyrkans fastighetsavdelning, skulle komma till Hongkong den 25 juli för att välja plats för templet.

När president Hinckley och broder Simmons anlände tog äldsterna Brough och Carmack med dem till sex olika eventuella platser. De började med Kom Tong Hall där områdeskontoret låg. (Äldste Tai var bortrest vid tillfället.) Efter att ha tittat på alla platser träffade president Hinckley, broder Simmons och äldsterna Brough och Carmack fyra stavspremier i Hongkongområdet. President Hinckley uttryckte sina känslor angående de olika platserna och frågade stavspremiererna vad de ansåg. Han fann att de skulle stödja vilket beslut han än fattade.

Gruppen var utmattad efter en hektisk dag och efter att under bön ha gått igenom de olika platserna. President Hinckley drog sig tillbaka till sitt hotellrum och bad äldsterna

Brough och Carmack att komma tillbaka följande dag för att diskutera saken ytterligare. Det var uppenbart att områdespresidentskapet ännu inte hade hittat någon lösning som president Hinckley kunde godkänna.

Omkring kvart i sju morgonen därpå ringde president Hinckley äldste Brough och bad att han och äldste Carmack skulle komma till hans hotellrum klockan åtta. Broder Simmons träffade dem där vid utsatt tid och president Hinckley visade dem en detaljerad skiss på ett pappersark. Under natten hade han sett framför sig en byggnad med omkring åtta våningar ovan marken, med templet på de övre våningarna och lokaler för andra funktioner på de nedre våningarna. Bland annat nya lokaler i stället för Kowloon Tongs kapell och missionshemmet och kontoret för Hongkongmissionen eftersom den nya byggnaden skulle innebära att de befintliga byggnaderna på tomterna intill varandra revs. Det här konceptet med flera funktioner i en byggnad, sade president Hinckley, skulle skilja sig från andra traditionella tempel i kyrkan vid den tiden som bestod av en byggnad med en funktion.

President Hinckley bad äldsterna Brough och Carmack att uttrycka sina känslor. De svarade att konceptet med en byggnad med flera våningar och funktioner inte ens hade övervägts förut, men de var övertygade om att president Hinckley hade fått inspiration — ja uppenbarelse — om vad Herren ville.

Efter att kort ha gått igenom de andra möjligheterna bad president Hinckley bröderna att uppsända en bön tillsammans med honom. Han frågade om det gick bra att han uppsände bönen. Han talade om det hela med Herren. Han talade om behovet av ett tempel i Kina för att välsigna folket i den

delen av världen. Bönen var kraftfull och innerlig och visade hans kärlek till alla människor i Asien.

De närvarande återvände sedan till platsen i Kowloon Tong och gick omkring i området. De gick över på andra sidan gatan för att titta på omgivningen och se hela platsen ur olika synvinklar. De undersökte särskilt hur pass lätt det var att komma dit med hjälp av tunnelbanesystemet. Sedan tog äldsterna Brough och Carmack tillbaka president Hinckley och broder Simmons till Kai Taks internationella flygplats.

Efter att ha anlänt till Salt Lake City visade president Hinckley sin skiss för Tempelavdelningen och bad arkitekterna att förvandla konceptet till en byggnadsplan så snart som möjligt. Avdelningens arkitekter såg möjligheter att utöka funktionerna i byggnaden gjorde en ritning för en större byggnad — nästan dubbelt så stor som president Hinckleys ursprungliga koncept. För att uppföra denna byggnad behövde de göra ett undantag från höjdbegränsningarna och andra restriktioner för byggnaderna i området.

När planerna var gjorda ansökte man om godkännande att uppföra denna utökade byggnad, men efter många månader av förhandlingar med myndigheter i Hongkong avslogs ansökan för den föreslagna byggnaden.

Under generalkonferensen i april 1993 inbjöd president Hinckley broder Simmons och äldsterna Brough, Carmack och Tai till sitt kontor. Han frågade varför det tog så lång tid att få ett godkännande och vad som kunde göras för att de skulle få byggnadslov. Efter att ha nämnt president

Hinckleys tidigare upplevelse i Hongkong och vittnat om de känslor som områdespresidentskapet hade vid det tillfället, rekommenderade områdespresidentskapet enhälligt att kyrkan skulle återgå till det ursprungliga konceptet som president Hinckley beskrev i Hongkong.

När planerna hade gjorts om enligt det ursprungliga konceptet i president Hinckleys skiss fick

man snabbt de nödvändiga godkännandena. Inom några dagar gav myndigheterna i Storbritannien, Hongkong och Kina tillstånd för att bygga templet.

Den 26 och 27 maj 1996 invigde president Gordon B Hinckley templet i Hongkong. I invigningsbönen sade han:

”Din kyrka i detta område kommer nu till full mognad i och med invigningen av detta heliga tempel. Vi ber att denna skörd av själar må fortsätta, att ditt folk, i framtiden liksom nu, får vara fria och trygga i sin dyrkan och att ingen ska hindra arbetet som utförs av missionärerna som kallas till detta område. Vi ber att ditt verk må utvidga sig och få framgång i detta stora kinesiska rike, och att de styrande alltid må vara mottagliga för dem som kallas och skickas som budbärare av uppenbarad sanning.” ■

Äldste Monte J Brough inröstades som medlem i de sjuttios kворum 1988; Äldste John K Carmack verkade som medlem i de sjuttios kворum från 1984 till 2001.

Min fars sista ord

Principen om tionde bandlar inte i första hand om pengar utan om tro.

ÄLDSTE JORGE LUIS DEL CASTILLO

områdessjuttio
området Sydamerika Syd

En av de största välsignelserna i mitt liv var att kunna verka som heltidsmissionär. Det var en underbar händelse för hela familjen eftersom jag var den äldste av tre bröder. Mina föräldrar hade omvänt till kyrkan och döpts när jag var fyra år tack vare två fina missionärer som knackade på dörren till deras hus i Bernal, en förort söder om Buenos Aires i Argentina. Som en följd av detta hoppades alltid mina föräldrar att deras barn också skulle hjälpa människor finna den religion som hade gjort dem så lyckliga.

Allting gick underbart bra under mitt första år som missionär. Men när jag verkade i Córdoba i Argentina fick jag en tråkig nyhet hemifrån, min far var mycket sjuk. Han hade redan genomgått en operation och läkarna hade konstaterat att hans sjukdom var långt framskriden, i det sista stadiet.

Missionspresidenten bestämde att jag skulle åka hem, besöka min far och återvända till missionsfältet följande dag. Jag åkte därför hem och fann att min far låg nära döden. Han var medvetslös och orörlig för det mesta. Jag tillbringade det mesta av tiden vid hans säng. Det var timmar av sorg, frid och Andens rika sällskap. Alla mina tankar

kretsade kring Herren och hans stora plan.

För ett ögonblick återfick min far medvetandet. Han tittade på mig men kände inte igen mig. Men när jag sade hur mycket jag älskade honom och hur tacksam jag var över att vara hans son så insåg han att han lyssnade på sitt äldsta barn, missionären. Tårar rann ner för hans kinder och med stor ansträngning sade han: "Din mor är en helgonlik kvinna. Hon är vårt föredöme." Sedan hörde jag tydligt följande ord från hans läppar: "Även om du inte har något att äta så betala alltid ditt tionde."

Han sade inte mycket mer. Jag skrev ner hans ord i min dagbok, lämnade huset och återvände till missionsfältet. Några timmar senare dog min far.

Allteftersom tiden gick och jag bildade familj och såg mina barn växa upp, kom jag att tänka på upplevelsen med min far. Medan jag begrundade betydelsen av livet och döden, tänkte jag: "Vilka sista råd skulle jag ge mina barn om jag visste att min tid hade kommit att lämna denna värld?" Jag kunde inte komma på något bättre än det råd som jag fick av min far: "Även om du inte har något att äta så betala alltid ditt tionde."

Tiondelagen är till stor välsignelse för vår familj. Jag har lärt mig att Herren inte behöver mitt tionde. I stället är det jag som behöver

välsignelserna som kommer av att lyda denna lag.

Jag har också lärt mig att det inte spelar någon roll om vårt donationskuvert är överfullt eller om det bara innehåller några få slantar. Vi har gjort vår plikt mot Herren om vårt tionde är 10 procent av vår inkomst. När vi betalar tionde blir vi medarbetare med Herren. Vi tar ställning för att bygga tempel, där alla de förordningar som tillhör Jesu Kristi återställda evangelium görs tillgängliga för familjer. Vi tar ställning för att bygga möteshus som vi kan komma till varje söndag tillsammans med vår familj och ta del av sakramentet om vi är värdiga. Vi tar ställning för att hjälpa missionärsarbetet nå alla delar av jorden. Och slutligen tar vi ställning för att kyrkan ska "vara oberoende av alla skapade

ting, som äro under den celestiaa världen". (1&F 78:14)

Jag ser tiondelagen som en beskyddande lag för mitt hem och den viktigaste principen när det gäller gott ekonomiskt handhavande av våra familjeresurser.

De av kyrkans medlemmar som förstår principen om tionde vet att det i första hand inte handlar om pengar utan om tro. Låt oss tro på löftena från Herren, som sade: "För in allt tionde i förrådshuset, så att det finns mat i mitt hus. Pröva mig nu i detta, säger Herren Sebaot, om jag inte kommer att öppna för er himlens fönster och låta välsignelse strömma ut över er i rikt mått." (Mal 3:10) ■

Äldste Jorge Luis del Castillo verkade som områdessjuttio från 1997 till 2005.

Han gav bort min julklapp

Dellene Grasmick

Jag var ansvarig för soppköket inom hjälpororganisationen Food and Care Coalition i Provo i Utah under elva år. Vi uppmanade dem som vi hjälpte att hjälpa oss när de kunde. En man som hette Mike (namnet är ändrat) hade bott i sin bil i omkring fyra år. Han erbjöd sig alltid att hjälpa till och jag uppskattade allt han gjorde för mig.

Det var jul och jag ville visa min uppskattning så jag gav honom ett

julkort med ett kort meddelande där jag uttryckte min tacksamhet och ett häfte med biljetter till lågprisbiografen som låg i närheten. Mike blev överväldigad. Han tackade mig flera gånger och sade att han inte kunde minnas när han fått en present från någon sist.

Detta inträffade omkring klockan 12 på julaftonen. Efter middagen den kvällen kom Mike fram till mig och bad om ursäkt för att han hade gett bort två av biobiljetterna. Jag sade att de var hans och att han kunde göra vad han ville med dem. Han sade: "Jo, det satt en dam på andra sidan bordet där jag satt vid middagen. Jag hade inte sett henne förut men hon

berättade att det var hennes födelsedag och att hon inte hade fått några presenter. Så jag gav henne en av biljetterna.

Sedan var det en man som satt bredvid mig", fortsatte Mike. "Vi började prata. Jag fick veta att han skulle lämna orten med buss på kvällen. Men den skulle inte gå förrän klockan 11 och han hade ingenstans där han kunde vänta tills den kom. Jag gav honom en av biljetterna så att han kunde gå in där det var varmt och se en film."

Jag var då så tårögd och rörd att jag knappt kunde säga till honom att det var generöst och kristuslikt gjort av honom. ■

"Jag gav honom en av biljetterna så att han kunde gå in där det var varmt och se en film tills bussen kom", förklarade Mike.

Jul-tamales

Hina Burcion

Jag hade omkring två månader kvar av min mission i Costa Rica och jag arbetade tillsammans med en amerikansk kamrat, syster Nguyen. Vi var glada över att fira jul och gjorde i ordning små påsar med godis och kakor som vi skulle dela ut på julaftonen till vänner och familjer i den lilla staden där vi bodde.

Jag hade tillbringat större delen av min mission i mycket fattiga områden, och jag var tacksam. Herren hade välsignat mig genom att låta mig undervisa människor i enkla hem, att leva bland dem och lära känna deras vänlighet, ödmjukhet och uppoffrande anda.

Den sista familjen vi besökte för att lämna en påse hos var familjen Carmona, en stor familj och en av de fattigaste i församlingen. De bodde alla — föräldrar, barn, ingifta släktingar och barnbarn — i en liten trähydda som var täckt med metallplåt. Det saknades elektricitet och andra moderna bekvämligheter. De höll på att laga traditionella tamales som de skulle äta under julen. Vi lämnade en påse och återvände hem till oss.

Mycket tidigt på juldagsmorgonen hörde vi att det knackade på dörren. Till min förvåning stod jag plötsligt ansikte mot ansikte med Minor, den 13-årige sonen i familjen Carmona. Han höll i ett litet paket.

"Systrar", sade han, "mamma skickade mig för att ge er dessa tamales. God Jul!"

Jag var så tacksam för att de hade tänkt på oss — vi som ännu inte hade fått något från våra egna familjer, vi som inte hade förväntat oss något. Och den här familjen som förmodligen bara nätt och jämt hade nog själva erbjöd oss en del av sin "julfest".

Jag visade paketet för min kamrat och kunde se tårar rinna nerför hennes kinder. "Vad är det som är fel?" frågade jag.

Hon svarade helt enkelt: "Syster Burcion, det är jul!"

Ja, det var jul, och de hade delat med sig av det lilla de hade till oss, missionärerna, på samma sätt som de skulle ha delat med sig av det till Kristus. Det var den enda julklappen vi fick den juldagen, en gåva jag aldrig ska glömma. ■

Vår besvärlige granne

Diane Hubbard

Min make och jag bodde i ett tvåvåningshus tillsammans med vår lille son och lilla dotter. Vi såg fram emot julen det året med våra två barn. Vår son växte fort, och liksom alla andra normala barn tyckte han om att röra på sig. Han sprang ofta omkring i lägenheten bara för att det var roligt. Vi tyckte om hans upptåg, men vår granne nedanför var ganska otålig. Han höjde ofta volymen på sin musik som hämnd och kom upp och klagade.

Det var en svår situation för oss. Vad ska en liten pojke göra hela dagarna om han inte får röra sig som han vill? Det gjorde mig ledsen att behöva hålla honom tyst när han var så full av munter energi. Vi hade ett möte med vår husvärd och vår granne för att försöka lösa konflikten. Medan vi pratade märkte jag att vår granne var ovanligt brysk, både i ord och inställning. Under samtalet kom jag att tänka på Frälsarens ord i Matteus 5:44: "Älska era ovänner, välsigna dem som fördömer er, gör gott mot dem som hatar er och be för dem som förföljer er." Jag såg honom inte nödvändigtvis som en fiende, men det var tydligt att vi inte kom överens.

Han var i det militära och hans hustru hade inte kunnat flytta till honom än, så han var ensam i en främmande stad. Och när han kom hem från arbetet var han tvungen att

Vi ignorerade
den höga
musiken och
önskade honom
varmt god jul.

lyssna på oväsen från lägenheten ovanför. Jag började förstå hur svårt det kunde vara för honom men fann ändå ingen bra lösning. Jag började be för honom och mitt hjärta rördes till att bli mer sympatiskt.

Vi hade inbjudit min makes föräldrar att fira julen med oss det året. På julaftonen hade vi trevligt tillsammans och njöt av den speciella julandan. Snart hörde vi och kände vibrationen av hög musik från lägenheten under oss. Den var mycket hög den här gången, men jag minns att jag tyckte synd om honom i stället för att bli irriterad. Jag kom åter att tänka på skriftstället och gjorde i ordning ett fat med

hembakade kakor till vår granne.

Min make och jag gick ner för att ge det till honom. När vår granne öppnade dörren såg han bister ut och sade: "VAD ÄR DET?" Jag kunde se att han förväntade sig en otrevlig konfrontation. Men vi ignorerade den höga musiken och önskade honom varmt god jul. Vi log och jag såg hur hans ansikte ve knade när han tog emot kakorna. Han log tillbaka och tackade oss, och önskade oss god jul också. Det dröjde inte länge förrän volymen sjönk.

Vi såg vår granne utanför huset några dagar senare och han tackade oss igen för kakorna. Han log mot oss igen och det var lätt att le

tillbaka mot honom. Vi frågade om han hade någon kyrka att gå till eftersom han var ny i staden. Han sade att han inte hade hittat någon än, så vi inbjöd honom till vår kyrka och han tackade ja. Han började träffa missionärerna och ville snart döpas. Han och vår son blev fotograferade tillsammans samma dag som han döptes.

Jag minns inte några fler problem med hög musik, men jag minns de speciella välsignelserna med att följa skrifterna i vårt liv. Det värmer fortfarande mitt hjärta att tänka på hur en enkel gåva som kakor på julen snabbt kunde ändra en otrevlig relation till en härlig vänskap. ■

Fickan var tom

Jerry L Zaugg

Ekonomin var knapp för min unga familj 1979. Jag studerade vid Colorado State University. Den lilla summan pengar från olika lån och från min hustrus affärsverksamhet gick direkt in på ett sparkonto. Vi brukade sedan ta ut en bestämd summa pengar varje vecka till våra utgifter. När julen närmade sig insåg vi att den helgen skulle bli torftig i år.

En fredagskväll bestämde vi att jag skulle ta med de två äldsta av våra fyra barn och gå på upptäcktsfärd i köpcentret på orten. På vägen dit tog vi ut pengar från banken, och jag valde att ta ut summan för hela december i början av månaden för att också kunna täcka alla utgifter i samband med julen. Jag tog ut hela summan i små valörer.

Fastän ingen snö hade fallit var vädret kallt och rått med en bitande vind. När vi hade kommit fram till den fullsatta parkeringen vid köpcentret föste jag snabbt ut pojkarna ur bilen, ivrig att komma in i det ljusa, varma köpcentret.

I över en timme gick vi från affär till affär och njöt av allt vi såg och alla goda dofter. Som kronan på verket bestämde vi oss för att avsluta utflykten med glass. Men till min stora förskräckelse upptäckte jag att pengarna som nyligen legat i skjortfickan var borta.

Jag tvingade tillbaka den ökande paniken medan vi snabbt gick tillbaka samma väg som vi kommit. Men

med varje negativt svar på våra ängsliga frågor om någon hade hittat några pengar, förvärrades känslan. Efter att förgäves ha gjort ett sista besök vid informationsdisken, återvände vi dystra hem.

Vi berättade den dåliga nyheten för min oroliga hustru. Hur skulle vi nu kunna köpa mat, betala hyra, vatten och el och andra utgifter för månaden, för att inte tala om det lilla extra inför julen? Barnen började tyst gråta och viska sinsemellan. Dystra till sinnes samlades vi till familjebön för att be om vägledning. Medan vi sedan diskuterade varje eventuellt men osannolikt sätt att kompensera för förlusten så ringde telefonen.

Det var säkerhetsvakten i köpcentret. "Är det ni som nyss rapporterade att ni förlorat en del pengar?" frågade han.

"Ja, det är vi", svarade jag.

"Hur mycket var det och i vilka valörer?"

När vi hade gett honom den informationen frågade han om vi kunde komma tillbaka till köpcentret.

Med en viss försiktig entusiasm åkte vi den korta sträckan tillbaka. Säkerhetsvakten sade att flera personer hade lämnat in ett flertal sedlar i små valörer som de sett skingrade för vinden på

parkeringsplatsen. Efter att ha räknat dem visade det sig vara exakt den summan som vi hade förlorat. Det fanns ingen vi kunde tacka, för dessa ärliga själar hade inte lämnat något namn. Vakten log och önskade oss god jul när han överlämnade den lilla sedelbunten. Mycket lättade och oerhört tacksamma körde vi hem.

Sedan knäböjde vi som familj och tackade för den välsignelse vi fått. Julen räddades för vår lilla familj och vi hade lärt oss en evig läxa. Dessa ärliga människor var underbara exempel för oss. Finns det något bättre sätt att tacka vår himmelske Fader för hans Sons födelse än att följa julens sanna anda? ■

Julklappar

Jag döptes tillsammans med min hustru och mina tre barn den 27 september 1980. När vi blev en del av Paniqui distrikt i Filippinerna kallades jag som medlem i distriktets högråd. Som en del av min kallelse besökte jag sju grenar. I varje gren lade jag märke till att det bara var några få som hade skrifterna på tagalog. Jag började ge dem *Liabona* på tagalog till jul. Jag ger fortfarande bort *Liabona* som julklapp.

Pablo M Butolan, Filippinerna

Evangeliet i olika kulturer

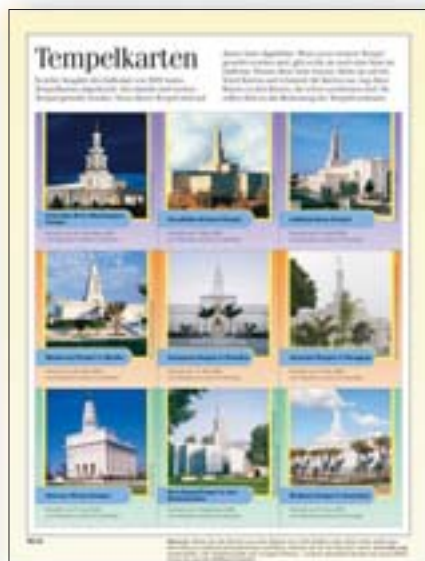
Varje månad ser jag fram emot att *Liabona* ska komma. Den är verkligen ett ljus i mitt liv. Jag tycker mycket om när ni har artiklar om hur evangeliet förs till avlägsna platser och förändrar människors liv. Trots att vi har olika kulturer kan människor ta emot evangeliet och leva efter det. Det är en bekräftelse för mig på att detta är Jesu Kristi evangelium.

Siria Maria Cordero, Dominikanska republiken

Stärker mitt vittnesbörd

Jag är mycket tacksam mot min himmelske Fader för den stora välsignelsen att få tidningen *Liabona* varje månad. Jag tycker mycket om att läsa den. Råden från generalauktoriteterna och upplevelser som medlemmar över hela världen har haft är till stor hjälp för mig när jag ska fatta beslut i mitt dagliga liv. Det stärker också mitt vittnesbörd om Jesus Kristus. Jag älskar tidningen *Liabona*.

Cinthya Morales Hidalgo, Ecuador

Tycker om tempelkort

När jag döptes för tre år sedan fick jag lära mig om templet och jag tyckte mycket om det. Ända från början tyckte min dotter Jessica, som bara var fyra år då, om att åka för att se templet. Jessica tycker om berättelserna i *Liabona* och tempelkorterna som hon samlar på. Genom min dotter har mitt vittnesbörd om Herrens hus stärkts.

Petra Longerich, Tyskland

Tack

Jag tackar er för er tid och era ansträngningar. Jag älskar tidningen *Liabona*. Jag tycker om att läsa den. Budskapen och illustrationerna är föda för själen. Evangeliet betyder allt för mig. Det är den största lyckan. Jag älskar den här kyrkan. Jag vet av hela mitt hjärta att den är sann. Jag ber för er alla och tackar för allt.

Christian Yosemiteh Suarez Rodriguez, Mexico

VI EFTERLYSER ARTIKLAR

Har du som ledare i kyrkan haft en bra erfarenhet av att ge råd till eller hjälpa en ny eller mindre aktiv medlem med hjälp av *Liabona*? Vi inbjuder dig att skicka in en berättelse om hur du eller andra har använt *Liabona* för att hjälpa andra.

Skicka in din berättelse (500 ord eller mindre), som vi vill ha senast den 15 januari 2007, till liahona@ldschurch.org eller till:

Liabona, Using the *Liabona*

50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-3220, USA

Ta med ditt namn, adress, telefonnummer och e-postadress, samt församling och stav (eller gren och distrikt).

Vi kan inte bekräfta mottagandet av individuella svar, men vi hör av oss till alla vars svar vi publicerar.

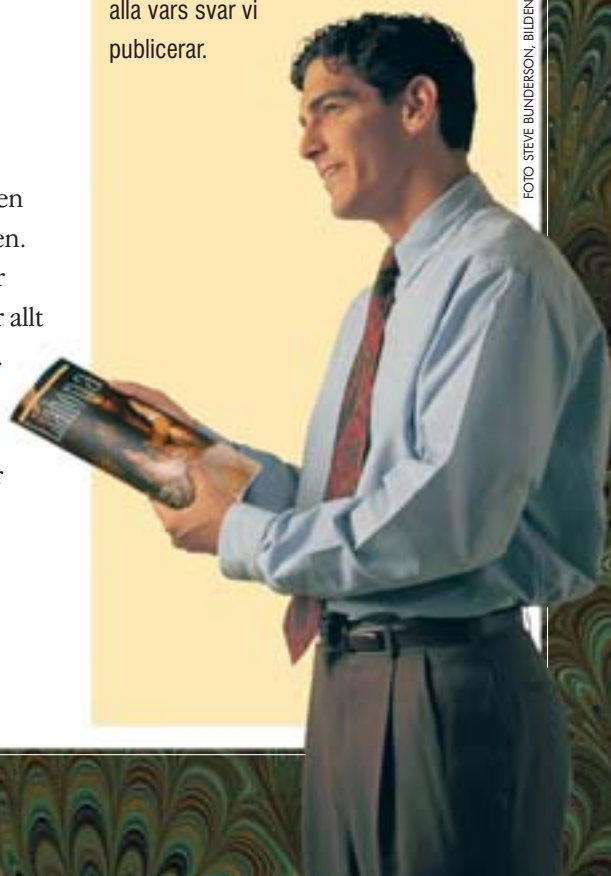

FOTO STEVE BUNDERSON. BILDEN ÄR ARRANGERAD

Lilla stjärnan

*Ett julbudskap från första presidentskapet
till världens barn*

Julens *Ijus*

I det heliga landet visade sig en stjärna på himlen vid tiden för Frälsarens födelse. I den nya världen var det Ijust en dag och en natt och en dag för att markera hans ankomst till jorden som ett nyfött barn. Hans liv fortsatte i ljuset eftersom han var det fullkomliga exemplet på lydnad, godhet och kärlek.

När vi studerar Frälsarens liv och lärdomar, sjunger glädjesånger för att hedra honom, håller hans bud, hedrar våra föräldrar och älskar och tjänar varandra så kan vi få detta Ijus att stråla klart under denna juletid och under hela nästa år. ●

ILLUSTRATION AV BETLEHEM © NOVA DEVELOPMENT; ILLUSTRATION AV HEDDAR, ERIC P. JOHNSEN

Lukas 2:7

Obs: Om du inte vill klippa bort sidor från tidningen kan aktiviteten kopieras, kalkeras eller skrivas ut från Internet på www.lds.org. För engelska, klicka på "Gospel Library". För andra språk, klicka på världskartan.

1 Nephi 11:13–21

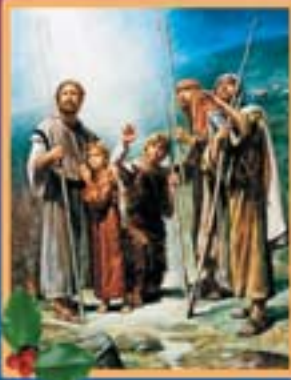
Jesaja 7:14

Lukas 1:39–45

Lukas 2:1–6

Lukas 2:8–20

Matteus 2:1–12

Matteus 2:13–15, 19–23

Matteus 24:30, 36

Han sände sin Son

"Ängeln sade: 'Var inte förskräckt! Se, jag bär bud till er om en stor glädje för hela folket. Ty i dag har en Frälsare blivit född åt er i Davids stad, och han är Messias, Herren.'" (Luk 2:10–11)

ELIZABETH RICKS

I år har vi fått lära oss om löften. Ett löfte är att säga att man ska göra något eller inte göra något.

När vi läser skrifterna så ser vi att Fadern och Sonen alltid höll vad de lovade. Ett av de största löfterna som vår himmelske Fader har gett oss var att han skulle sända sin Son till jorden. I det stora rådet i himlen lovade vår himmelske Fader att han skulle sända en Frälsare. Frälsaren skulle sona våra synder så att vi skulle kunna bo tillsammans med vår himmelske Fader igen.

Hur sände vår himmelske Fader sin Son till jorden? Han sände honom som ett nyfött barn. Han lät Jesus lära och växa liksom vi lär och växer. Eftersom vår himmelske Fader älskar oss så mycket lät han sin Son dö för oss. Men sedan uppstod Jesus och gjorde det möjligt för oss att också få leva igen.

Vilket underbart löfte Jesus Kristus var för jorden! Vår himmelske Fader hade lovat att sända honom. Vår himmelske Fader höll vad han hade lovat.

Vad förväntar sig vår himmelske Fader av oss? Primärsången "Han sände sin Son" påminner oss:

*Din nästa hjälp; håll ut i tro; var lydig här på jord.
Vad ber han oss? Lev som hans Son.
(Barnens sångbok, s 20–21)*

När vi lever som Jesus levde blir vi värdiga de löften som vår himmelske Fader har för oss.

Före- eller-efter-spel

Klistra fast sidan LS4 på tjockt papper och klipp ut korten. Lägg den runda bilden med julkrubban på ett slätt underlag. Läs skriftstäl-lena som angetts. Turas om att välja kort och läsa skriftställen. Om skriftstället handlar om en hän-delse som inträffade eller en profetia som gavs *före* det att Jesus föddes, så lägger du det före bilden av Maria, Josef och Jesus. Om skriftstället handlar om en händelse eller profetia som kom *efter* det att Jesus föddes, så läg-ger du kortet efter bilden av Maria, Josef och Jesus.

Förslag till samlingsstunden

1. Inbjud en vecka i förväg en medlem av biskopsrådet eller grenspresidentskapet att komma till Primär och säg till barnen att han ska besöka dem. När barnen kommer in i rummet påminner du dem om att en gäst ska komma. Sjung en julsång medan de väntar. Titta efter om gästen är på väg. Säg till barnen att vår him-melske Fader lovade att sända en Frälsare till världen. Folket vän-tade och väntade på Frälsaren. De visste inte säkert när Frälsaren skulle komma. Fortsätt sjunga tills gästen kommer. Be honom ha med sig ett exemplar av skrifterna inslaget som present. Be ett barn att öppna paketet och läsa Jobannes 3:16. Låt gästen återge berättelsen om hur vår himmelske Fader gav sin Son som gåva till världen. Be pianisten spela svagt medan gästen läser Lukas 2:1–20. Säg att gästen hade lovat att komma på besök och att han höll sitt löfte. Vår himmelske Fader lovade att sända sin Son. Vår himmelske Fader höll vad han hade lovat.

2. Påminn barnen om att vi har talat om vår himmelske Faders och Jesu Kristi löften hela året. Låt barnen stryka under Andra Nephi 10:17. Säg att vi också kan ge löften. Vi behöver lova att vi ska följa Jesus Kristus. Be barnen föreslå sådant som Jesus gjorde som de kan göra. Skriv upp deras svar på tavlan. Dela upp barnen i grupper. Låt grupperna illustrera en tanke från skrivtavlan. ●

FRÅN PRESIDENT WILFORD WOODRUFFS LIV

En duktig arbetare

Wilford Woodruff tyckte om att arbeta med sina händer. När han var liten lärde han sig arbetets värde av sin pappa och farfar.

Som vuxen sågs han ofta bruka sin jord.

År 1855 ägde Wilford en gård i Saltsjödalen. Efter att ha skördat vete, potatis och majs bildade han en organisation för att uppmuntra till större variation i ortens odlingar.

Härmed förklarar jag det första mötet för Trädgårdsföreningen öppnat, som är avsedd att främja odlandet av frukt i vårt territorium.

Med åren fick han många utmärkelser för sina jordbruksprojekt.

Några av priserna fick han för den bäst inhägnade och brukade jorden, det bästa hektaret sockerrör, de bästa sockerbetorna, de bästa bönorna, de bästa cantaluopmelonerna, de bästa äpplena och de bästa vindruvorna.

Utmärkelsen för bästa allmänna produktion går till Wilford Woodruff.

Tack! Jag lade ner mycket arbete på dessa grönsaker.

Wilford lät inte åldern sätta stopp för hans arbete. En av hans favoritaktiviteter var att arbeta i trädgården tillsammans med sina barn och barnbarn.

Farfar, får jag hjälpa till?

Naturligtvis. Ta hackan där borta och hjälp mig få bort det här ogräset.

En dag blev Wilford upprörd när ett av hans barnbarn blev färdigt före honom med att rensa ogräs i ett land med grönsaker — fastän han då var 90 år gammal!

Farfar, jag är klar.

Jag håller på att bli gammal. Det är då första gången i mitt liv som ett av mina barnbarn någonsin har överträffat mig i att rensa ogräs.

Efter Wilford Woodruffs död kom många människor ihåg honom som en man som arbetade flitigt, både i sin trädgård och för Herren.

President Woodruff älskade att arbeta hårt.

Han var lika hängiven med lien som han var med psalmboken eller vid förhöjningen.

Allt hederligt arbete var Guds arbete, vare sig det gällde att gräva ett dike, hålla en predikan eller skriva en berättelse.

Från Kyrkans presidents lärdomar: Wilford Woodruff, s 223, 225; Susan Arrington Madsen, *The Lord Needed a Prophet* (1990), s 68; Emerson Roy West, *Profiles of the Presidents* (1974), s 134–135, och Preston Nibley, *The Presidents of the Church* (1974), s 123.

En vecka med julberättelsen

Använd denna aktivitet som familj för att påminna varandra om den förunderliga berättelsen om Frälsarens födelse. Börja den 18 december.

(1) Ta reda på nummer 1 (stjärnan) på bilden med julkrubban. (2) Sjung sången som anges. (3) Leta på sidan LS16 efter bild nummer 1, klipp ut den och klistra fast den på rätt plats på bilden med julkrubban.

Fortsätt på samma sätt under de följande fem kvällarna. Läs det angivna skriftstället, sjung sången och klistra sedan fast den urklippta bilden på bilden med julkrubban.

På julafton läser du de två skriftställena vid nummer 7 och inbjuder sedan familjemedlemmarna att bära sitt vittnesbörd om Jesus Kristus. Sjung den sista sången.

Den här aktiviteten kan göras på en enda kväll om du vill. Ni kan också sjunga dina favoritjulsånger i stället för dem som angetts.

4. Lukas 2:8–12

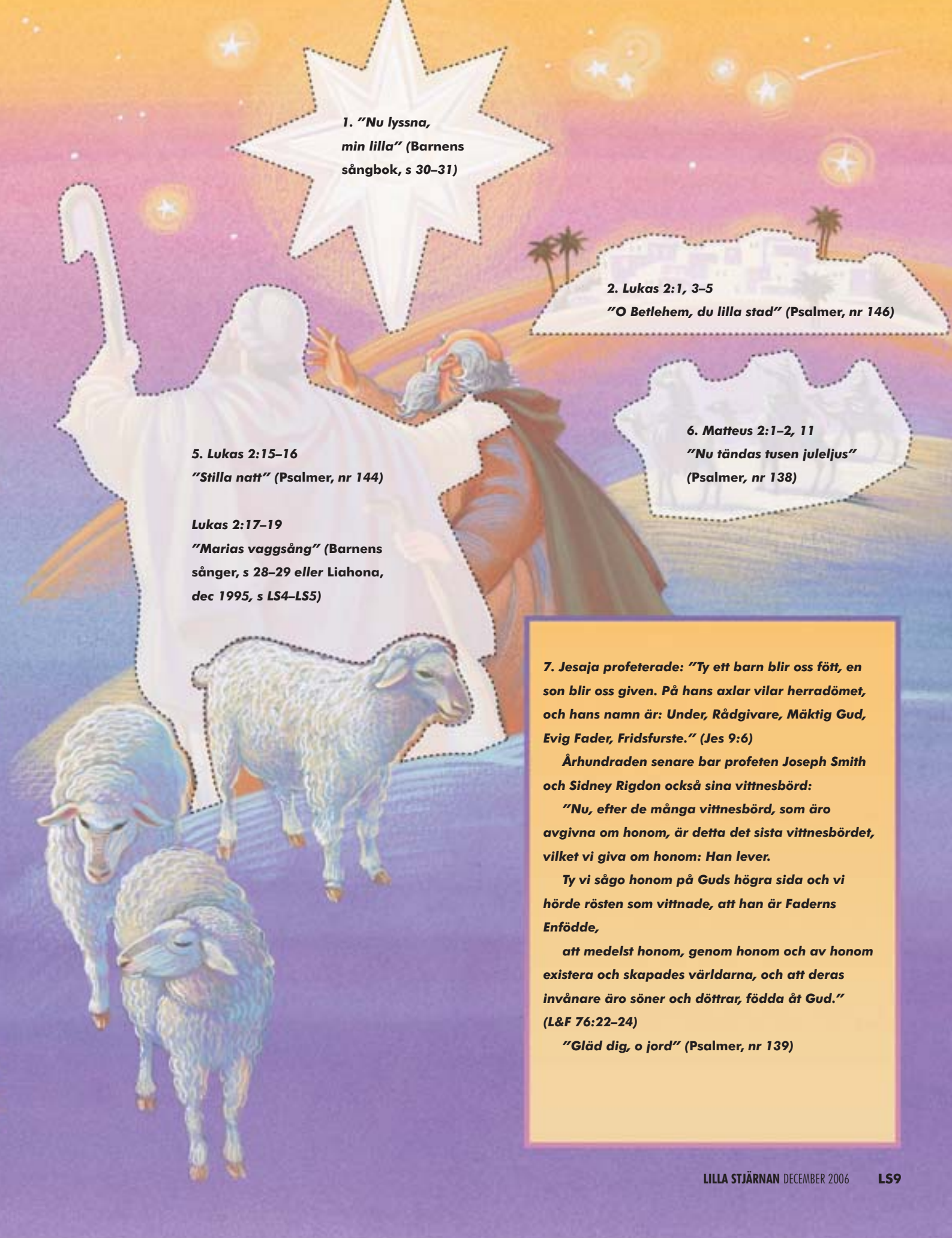
”Herdarnas sång” (Nordstjärnan, dec 1993, s BS 8)

Lukas 2:13–14

”Långt härifrån i Judéens land” (Psalmer, nr 141)

3. Lukas 2:6–7

”Se här uti stallet” (Barnens sångbok, s 26–27 eller Psalmer, nr 142)

1. "Nu lyssna,
min lilla" (Barnens
sångbok, s 30–31)

2. Lukas 2:1, 3–5

"O Betlehem, du lilla stad" (Psalmer, nr 146)

5. Lukas 2:15–16

"Stilla natt" (Psalmer, nr 144)

Lukas 2:17–19

"Marias vaggsång" (Barnens
sånger, s 28–29 eller Liahona,
dec 1995, s LS4–LS5)

6. Matteus 2:1–2, 11

"Nu tändas tusen juleljus"
(Psalmer, nr 138)

7. Jesaja profeterade: "Ty ett barn blir oss fött, en
son blir oss given. På hans axlar vilar herradömet,
och hans namn är: Under, Rådgivare, Mäktig Gud,
Evig Fader, Fridsfurste." (Jes 9:6)

Århundraden senare bar profeten Joseph Smith
och Sidney Rigdon också sina vittnesbörd:

"Nu, efter de många vittnesbörd, som äro
avgivna om honom, är detta det sista vittnesbördet,
vilket vi giva om honom: Han lever.

Ty vi sågo honom på Guds högra sida och vi
hörde rösten som vittnade, att han är Faderns
Enfödde,

att medelst honom, genom honom och av honom
existera och skapades världarna, och att deras
invånare äro söner och döttrar, födda åt Gud." (L&F 76:22–24)

"Gläd dig, o jord" (Psalmer, nr 139)

"Var innerligt tillgivna varandra i broderlig kärlek." (Rom 12:10)

Plats FÖR tre

STACIE A HEAPS

Byggt på en sann berättelse

Brent sprang nerför trapporna och hans lillasyster Lindsey var hack i häl. "Mamma!" ropade Brent.

"Lindsey låter oss inte vara ifred!"

Brents bästa kompis Clint hade kommit över för att leka. Pojkarna lekte med Brents brandbil och släckte bränder i skyskraporna som de hade gjort av byggklossar. "Lindsey vill alltid göra det som vi gör," sade Brent. "Varför kan hon inte gå sin väg?"

"Brent, var snäll mot din syster. Hon vill bara vara tillsammans med dig," sade mamma.

"Men mamma, hon vill följa efter oss hela tiden. Kan hon inte göra något annat ett tag?"

"Skulle du vilja att vi ritade tillsammans, Lindsey?" frågade mamma. Lindsey nickade.

"Tack mamma," sade Brent och gick uppför trapporna igen.

"Glöm inte, Brent," ropade mamma efter honom. "Du och Clint ska öva inför julprogrammet om mindre än en timme."

"Okej mamma," svarade Brent.

"Mamma, varför tycker inte Brent om mig?" frågade Lindsey medan ögonen började tåras.

"Han tycker visst om dig," sade mamma. "Men ibland vill han bara vara tillsammans med sina vänner. Brent älskar dig väldigt mycket fastän han inte alltid visar det."

Lite senare tog mamma med sig Brent och Clint till kyrkan för att öva inför julprogrammet. Brent tyckte det var spännande. Han skulle spela Josef i år. Tidigare hade han alltid varit ett får eller en herde eller en av de vise männen. Det var kul, men i år skulle det bli bättre än någonsin.

"Okej, nu ska vi öva på scenen med härbärgena," sade broder Mitchell. "Josef och Maria, inta era platser. Föreståndare, det är dags."

Primärbarnen skyndade till sina platser på scenen när Josef och Maria gick fram till det första härbärget.

"Har ni ett rum där vi kan bo i natt?" frågade Brent. "Min hustru ska föda ett barn mycket snart och hon behöver en plats att vila på."

"Jag är ledsen men det finns inga rum", sade föreståndaren.

"Kom Maria, vi försöker med ett annat ställe", sade Brent. De gick till nästa föreståndare. "God dag. Vi har kommit långväga ifrån och min hustru ska föda ett barn mycket snart. Har du ett rum där vi kan bo?"

"Nej, det är fullt. Det finns inga rum."

Brent gick till nästa föreståndare och knackade på dörren, och sedan till nästa, och till nästa. Svaret var alltid detsamma.

"Det finns inga rum."

"Inga rum."

"Inga rum."

"Jag är ledsen, Maria", sade Brent. "Vi försöker med ett sista ställe." Han vände sig om och knackade på dörren. "Vi är mycket långt hemifrån, vi har ingenstans att ta vägen och min hustru ska föda sitt barn mycket snart. Vi har försökt med alla härbärgen i staden. Har du något rum där vi kan bo?"

"Jag är ledsen. Det är fullt."

Josef och Maria vände sig sakta om med ledsna ansiktsuttryck. "Jag är ledsen, Maria", började Brent. "Jag vet inte vad —"

"Vänta! Vänta lite", ropade föreståndaren efter dem.

"Det kanske finns en plats trots allt. Kom med mig." Föreståndaren ledde dem till stallet med kor, får och andra djur. "Det är inte mycket men ni kan sova här om ni vill."

"Det är jättebra", sade Brent tacksamt. "Tack så väldigt, väldigt mycket."

* * * *

Några dagar senare var Clint hemma hos Brent igen. De lekte i en stor låda och låtsades att det var en fästning som skyddade dem från angripare. Men Lindsey störde dem hela tiden och frågade om hon också fick vara i lådan.

"Lindsey, du kan väl gå och göra något annat?" Kan du inte se att det inte finns plats för —" Brent avbröt sig mitt i meningen. Han kom att tänka på det som han hade fått höra bara några dagar tidigare.

"Inga rum, inga rum, inga rum." Han tänkte på Josef och Maria och Jesusbarnet som betydde så mycket för dem alla. Sedan tittade han på sin lillasyster.

"Förlåt, Lindsey. Det finns förstås plats för dig också. Det finns alltid plats för tre." ●

"Varen vid gott mod, mina barn." (L&F 61:36)

Det gör dem glada

PATRICIA R JONES

Profeten Joseph Smith tyckte om att leka med barn. Detta kom inte som någon överraskning för dem som kände profeten. Han visade ofta sin kärlek till barnen. En gång hjälpte han två barn som hade fastnat i tjock gytta. Han lekte med och älskade spädbarn. När profeten lekte med barnen så gjorde han lekarna roliga, både för dem som deltog och dem som tittade på.

En dag spelade Joseph boll med några av de unga männen i Nauvoo. Profetens äldre bror Hyrum såg honom. Hyrum älskade sin bror och tyckte inte om att folk fick tillfälle att hitta fel hos honom. Hyrum var rädd att om människorna såg att Joseph hade roligt med de unga männen, att de kanske skulle tycka att det inte var något som en profet ska göra.

Efter matchen gick Hyrum fram till Joseph och sade att detta inte var lämpligt uppförande för en Herrens profet. Han talade med kärlek och med en önskan att vägleda sin bror.

Profeten tittade kärleksfullt på Hyrum. Han visste att Hyrum var orolig för honom och han litade på och lyssnade ofta på sin äldre brors råd. Men den här gången svarade Joseph bara med mild röst: "Broder Hyrum, att vara tillsammans med pojkarna i en harmlös sport som denna skadar mig inte på något sätt. I stället gör det dem glada och för dem närmare mig. Och vem vet, en dag kanske det finns någon bland dem som vill ge sitt liv för mig!"

Profeten Joseph hade rätt. När han började bli förföljd på nytt var det två unga män i Nauvoo som riskerade sitt liv för att ta reda på vilka som var profetens fiender och vad de hade för planer med honom. De unga männen visade hur mycket de hade kommit att älska profeten genom det sätt som de riskerade sitt liv till förmån för hans. Joseph Smith älskade barnen innerligt och de älskade profeten också. ●

FOTNOT

1. Lorenzo Snow, "Reminiscences of the Prophet Joseph Smith," *Deseret Semi-Weekly News*, 23 dec 1899, s 1.

"De människor som kände Joseph bäst ... älskade och understödde honom som profet."

Se äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kворum: "Joseph, människan och profeten," *Nordstjärnan*, juli 1996, s 74.

"Kom även ihåg de löften du fick." (L&F 3:5)

Komma ihåg löftena

Skrifterna lärde mig att komma ihåg de stora löften som jag fått.

ÄLDSTE JAY E JENSEN
i de sjuttios kvorum

Medan jag verkade som missionspresident i Colombia tog jag flyget en torsdagsmorgon till en annan stad i missionen. Jag tillbringade dagen med intervjuer, och medan jag talade med missionärerna började några saker oroa mig.

Efter zonkonferensen med missionärerna ledde jag en distriktskonferens med ledare och medlemmar i kyrkan på lördagen och söndagen. Det fanns problem i området: låg närvaro i kyrkan, dåliga förberedelser och andra bekymmer. Det som jag hade upplevt under dessa fyra dagar gjorde mig missmodig.

På flyget hem använde jag tiden till att läsa, begrunda och be. Jag slog upp skrifterna, tummade igenom sidorna och läste lite här och där. Jag kom snart till några verser i Läran och förbunden, kapitel 3, som

aldrig kommer att bli desamma för mig igen: "Guds verk, planer och avsikter äro aldrig förgäves, ej heller kunna de omintetgöras" (v 1).

Jag tänkte på dessa ord. Jag insåg att på min resa så hade jag kommit fram till fel slutledning, att Guds avsikter, planer och verk var "förgäves" i den staden.

Jag fortsatte: "Ty Gud vandrar ej på krokiga stigar" (v 2). Några av missionärerna och

Vid tio års ålder (till höger) bredvid sina bröder Marvin (till vänster) och Richard (i mitten).

Vid tolv års ålder.

Vid 19 års ålder.

medlemmarna verkade vandra på krokiga stigar.

I vers fem hittade jag en skatt — en av de mest underbara insikter jag någonsin fått genom skrifterna: ”Se, dessa ting blevo dig anförtrödda.”

Jag stannade upp och begrundade det som jag anförtrötts: Min hustru och mina sex barn, 100 missionärer, 6 000 medlemmar, 13–14 miljoner icke-medlemmar, en mission, distrikt, grenar, budgetar, byggnader och så vidare.

Sedan kom jag till orden ”kom även ihåg de löften du fick” (v 5). Vilken kraft, vilken insikt, vilken tröst, vilken enorm känsla och mening! Några få ord i skrifterna hade aldrig tidigare påverkat mig som dessa gjorde den dagen.

Jag insåg att jag i fyra dagar bara hade fokuserat på problemen. Inte en enda gång hade jag stannat upp och tänkt på de stora löften som jag fått. Jag frågade mig själv: ”Vilka löften?” De första jag kom att tänka på var de som stod i min patriarkaliska välsignelse. Jag hade den med mig på planet och läste igenom den. Vilka löften! Sedan tänkte jag på de speciella löften som jag fick när jag avskildes som missionspresident. Jag tänkte på löfterna i samband med templet och löfterna i skrifterna. Jag kände mig plötsligt upprymd! Jag kände mig inspirerad!

När jag ser tillbaka på den flygturen inser jag att jag fick undervisning från ovan. Sedan den dagen har mitt liv varit annorlunda, allt tack vare några få enkla ord: ”kom även ihåg de löften du fick.” ●

**Äldste och syster Jensen (i mitten)
med barn och barnbarn.**

2.

1.

5.

6.

Se sidorna LS8–LS9 för aktivitet och instruktioner.

4.

3.

KOPIERING FÖRBUDEN

Beslutsamhet, av Julie Rogers

James Kirkwood, 11 år, bar sin bror Joseph, 4 år, 8 kilometer uppför ett berg som heter Rocky Ridge i Wyoming den 23 oktober 1856, under en kraftig snöstorm. Femton medlemmar i Willies handkärrekompani dog samma natt, bland annat James. Målningen är ett av konstverken i den sjunde internationella konståvlingen.

I december 2006 firas Frälsarens födelse, 201-årsdagen av profeten Joseph Smiths födelse och att det är ett år sedan många medlemmar i kyrkan följde profetens uppmaning att läsa hela Mormons bok. Dessa medlemmar vittnar om att profetens löfte besannades, att de i sitt liv och sitt hem verkligen kunde "känna Herrens ande i större mått, en starkare beslutsambet att vandra i lydnad mot hans bud och ett starkare vittnesbörd om att Guds Son verkligen lever." Se "Följ uppmaningen", s 34.